

Kde končí svět

*Sborník vítězných prací
literární soutěže dětských
autorů Zlínského kraje
2018/2019*

červen 2019

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

Kde končí svět

*Sborník vítězných prací
literární soutěže dětských
autorů Zlínského kraje
2018/2019*

červen 2019

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

Milí přátelé,

ani se nechce věřit, že už je to dvacet let, co se čtyři knihovny Zlínského kraje dohodly, že budou pravidelně odměňovat své nejlepší mladé literáty. A tak již v roce 2000 vyšel v Knihovně Kroměřížska, kde se první ročník soutěže konal, almanach Svět 2000 doplněný pracemi dětí z Jihlavy, Havířova a Rájce-Jestřebí. Od roku 2001 se naše knihovny v pořádání krajských přehlídek pravidelně střídají a každoročně vydávají sborníček nejlepších prací.

Letošní ročník dětského literárního projevu oslovil 631 dětí, které zaslaly své práce do regionálních kol pořádaných Knihovnou Kroměřížska, Masarykovou veřejnou knihovnou ve Vsetíně, Krajskou knihovnou Františka Bartoše ve Zlíně a Knihovnou Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti... Do krajského kola pak postoupili vždy tři nejlepší z každé kategorie, celkem tedy 115 příspěvků a závěrečné sečtení bodů nakonec ukázalo, které práce se porotě nejvíce líbily.

Mladí autoři psali na různá témata, vsetínští a hradištitští hledali své hrdiny, cestovatelské téma pak zvolili mladí autoři ve Zlíně i v Kroměříži. Všechny práce byly přečteny dvacetičlennou porotou, ve které zasedli učitelé, novináři, regionální autoři i knihovnice a my všem za jejich nelehkou práci děkujeme!

Zveme vás tedy k tomu nejlepšímu, co přinesl již jubilejní dvacátý ročník mladých psavců - Kroměřížské litery, zlínského Hledání, vsetínského klání O poklad strýcy Juráše či uherskohradištského Píšu povídky, píšu básně...

Literární soutěž pro děti Zlínského kraje 2019

1. kategorie: poezie 1. - 3. třídy

1. místo: Natálie Křenková, ZŠ Luh Vsetín

2. místo: Eliška Matějková, ZŠ Velehrad

3. místo: Pospíšilová Vědunka, ZŠ J. Bezděka Martinice

1. kategorie: próza 1. - 3. třídy

1. místo: Vít Bártek, ZŠ Napajedla

2. místo: Anna Chrobáková, ZŠ Integra Vsetín

3. místo: Antonín Lekeš, ZŠ Újezdec u Luhačovic

2. kategorie: poezie 4. - 5. třídy

1. místo: Beáta Orságová, ZŠ Integra Vsetín

2. místo: Alžběta Mičulková, ZŠ Želechovice

3. místo: Sára Drábečková, ZŠ Velký Ořechov

2. kategorie: próza 4. - 5. třídy

1. místo: Rostislav Macháček, ZŠ Integra Vsetín

2. místo: Nikola Hovadíková, ZŠ Tečovice

3. místo: Tobiáš Zgabaj, ZŠ Salvátor Valašské Meziříčí

3. kategorie: poezie 6. - 7. třídy

1. místo: David Mihók, ZŠ Zachar Kroměříž

2. místo: Vilém Kružík, ZŠ Zachar Kroměříž

3. místo: Dorota Bučková, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

3. kategorie: próza 6. - 7. třídy

1. místo: Kryštof Vaněk, Gymnázium Ladislava Jaroše Holešov

2. místo: Elizaveta Pisareva, ZŠ Šafaříkova Valašské Meziříčí

3. místo: Natálie Forýtková, Církevní ZŠ Kroměříž

3. místo: Karolína Jurčová, 1. ZŠ Holešov

4. kategorie: poezie 8. - 9. třídy

1. místo: Anna Vymazalová, Církevní ZŠ Kroměříž

2. místo: Lucie Vanessa Gazdošová, Gymnázium a JŠ s právem jazykové zkoušky Zlín

3. místo: Tereza Včelařová, ZŠ Pod Skalkou Rožnov pod Radhoštěm

4. kategorie: próza 8. - 9. třídy

1. místo: Vendula Vaňharová, Gymnázium a JŠ s právem jazykové zkoušky Zlín

2. místo: Martina Majerová, ZŠ Zubří

3. místo: Hana Pospíšilová, ZŠ Oskol Kroměříž

speciální školy:

1. místo: Adam Sekanina, ZŠ Komenského Otrokovice

2. místo: Dominika Hrušková, ZŠ Komenského Otrokovice

komiks:

1. místo: Pavlína Hlouchová, ZŠ Integra Vsetín

2. místo: Marek Latta, ZŠ Šafaříkova Valašské Meziříčí

3. místo: Julie Cábová, ZŠ Vidče

Mikeš

Natálie Křenková, 2. třída, ZŠ Luh Vsetín

Sedí Mikeš v botě,
je to malé kotě.
Mikeš tiše mňouká,
na myšičku mlsně kouká.

Uteč myško! Neslyšíš?
Rychle najdi dobrou skrýš.

Myška se mu schovala,
nad kocourem vyhrála.
Mikeš líně zazíval,
spokojeně usínal.

Cestování

*Vědunka Pospíšilová, 3. třída,
ZŠ J. Bezděka Martinice*

Kdybych mohla změnit svět,
stala bych se rybou hned.
Chtěla bych být rejnokem,
kamarádila bych se s žralokem.
Proplula bych celý svět,
vrátila bych se domů hned.
To bylo moje přání,
po světě cestování.

Hrdina

Eliška Matějková, 3. třída, ZŠ Velehrad

Je noc tmavá, veliká,
každý před ní utíká.
Ticho je tu veliké,
jenom vrrrz, vrrrrz, slyšíte?
To jsou housle, vrzají,
ale jenom potají.

Kdo to dupe? Hrdina tu stojí,
on se vůbec nebojí.
Jakpak asi vypadá?
Spoustu mě toho napadá....
Bystrou hlavu a odvahy moc,
vždy mi přijde na pomoc.

Veliký jak hora je,
taky se na mě usměje.
Dobré srdce má,
rychle za mnou přispěchá.
Koho asi zachrání?
Jak netrpělivé je mé čekání.

Míč uvízl na stromě,
hrdino, jen pomoz mně!
Hrdina, ten přijde rád,
je všech dětí kamarád.

Valerie Višňovská, 11 let, ZUŠ UH

Můj oblíbený cestovatelský cíl

Vít Barták, 2. třída, ZŠ Napajedla

Kdybych byl maminka, jel bych na velký kuchařský kurz do Japonska. Naučil bych se vařit zdravé opékané nudle a potom by jsme je spolu všichni jedli v malovaném japonském domě se zvednutou střechou.

Kdybych byl babička, jel bych se Zikmundem do Afriky. Skamarádili by jsme se tam s černochoy, házeli oštěpem a skákali přes oheň. Bylo by nám veselo.

Kdybych byl tatínek, jel bych na autosalon do Švýcarska. Prohlížel bych moderní modely aut a divil bych se, jakou vyvinou rychlost. Udělal bych si fotky a vzal si na památku kalendář.

Kdybych byl brácha, jel bych do Španělska na rekonstrukci středověké bitvy. Nakoupil bych tam bezpečnou zbraň na HMB a potkal spoustu kamarádů šermířů a ochutnal v akci medovinu.

Já, Vítek, bych jel nejraději na chalupu do Jaroslavic. Je tam právě hodně sněhu a mohl bych si klidně celý den bobovat.

Kapitán prasátko

Antonín Lekeš, 3. třída, ZŠ Újezdec u Luhačovic

Bylo jednou jedno prasátko, které žilo na statku. Večer, když šel statkář dát prasátku jídlo, zapomněl zavřít vrátka od chlívků. Prasátko bylo najednou volné a uteklo na louku. Lehlo si do měkké trávy a zadívalo se na hvězdy. Všimlo si, že padá hvězda a tak si rychle přálo svůj tajný sen. Jeho největším přáním vždy bylo stát se superhrdinou. Tak se jím stalo a začalo si říkat Kapitán Prasátko. Mezi jeho schopnosti patřilo létání, super síla a ohýbání věcí z kovu. Za svůj cíl si dalo, že bude chránit všechna prasata ve vesnici jménem Těšov.

Vždy když se ve vesnici konala zabíjačka, tak Kapitán Prasátko rychle přiletělo a ohnulo všechny nože, aby zabránilo řezníkovi prase zabít. Nejvíce práce měl náš hrdina v únoru, protože se konalo nejvíce zabíjaček. Postupně lidé v Těšově zabíjačky přestali dělat a zvykli si jíst víc zeleniny než masa.

Ale v ostatních vesnicích se zabíjačky konaly dál. To Kapitána velmi trápilo a chtěl pomoci i ostatním prasatům. Jenže nestíhal být všude. A proto založil tajný spolek prasátek. Zjistil však, že své superschopnosti nemůže předat nikomu dalšímu. A proto se musel smířit s tím, že jsou na světě věci, co se nedají vyřešit.

Dvě baletky

Anna Chrobáková, 3. třída, ZŠ Integra Vsetín

Jednou ráno jsem se probudila a s úžasem hledím, že kolem mě není můj důvěrně známý pokoj, ale Země kouzel. Promnu si oči, abych zjistila, jestli to není nějaký vtípek. Ale ne. Ať se koukám, jak se koukám, pořád vidím tu stejnou krajinu – plnou kouzel a baletu. A vidím ještě něco. Kráčí ke mně malá baletka, Rosa. „Ahoj,“ pozdraví. „Ahoj? Kde to jsem? To je Země kouzel?“ dívím se.

„A co by to mělo být jiného?“ ptá se překvapená mou nechápavostí Rosa. „Anko, není čas na vysvětlování. Zlý Myší král zajal Švestkovou vílu a bez Švestkové víly si už nikdy nedáme její báječné švestky v cukru. Náš pan král i královna Izabela se s ním pokoušeli domluvit. A Myší král jim řekl, že propustí Švestkovou vílu jenom tehdy, když mu odevzdají moc nad celým královstvím.“

„A ty ji musíš zachránit?“ říká Rose.

Rosa mi opět překvapeně odpoví: „Jak já? My! Musíš mi pomoci!“

Nevěřím vlastním uším. „Já? Vždyť vždycky zachraňuješ ty, četla jsem všechny knížky o tobě.“

„Knižky nejsou pokaždé skutečnost,“ odpoví mi Rosa. „A teď už pojď, musíme vymyslet plán.“

Už jsem nic nenamítala. Pokojně jsme s Rosou došly až k zámku Myšího krále. Rosa mi vysvětlila, že Švestkovou vílu drží v patnácté komnatě, nejstřeženější komnatě celého zámku. S Rosou jsme rychle pojaly plán: Rosa odláká pozornost všech strážů a já zatím osvobodím Švestkovou vílu. Jak jsme řekly, tak se stalo. Rosa hodila kámen přesně do patnáctého patra do patnácté komnaty, všechny strážce poplašeně vyběhly ven a já jsem se zatím nepozorovaně připlížila ke dveřím komnaty. Najednou slyším Rosin křik. Rychle běžím k oknu, podívám se a vidím, jak ji strážce vlečou do zámku. A aby toho nebylo málo, slyším hlas Myšího krále, jak volá: „Vy mamlasové, co je to za křik?“ Rychle skočím do jedné z velkých věží, co stojí na chodbě. Díkybohu mě Myší král nezahledl. Ale to, co jsem uviděla já, bylo daleko strašnější. Rosu vlekli přímo do komnaty, kde byla Švestková víla. Potom ji tam neuvale vstřčili a posměšně jí řekli: „Tak teď budete aspoň spolu a nebudete smutné, haha!“ Strážce se rozestavily na svá místa a pokračovaly ve hře v karty a v šachy. Ve váze jsem si zděšeně pomyslela: „Chudák pan král s královnou. Ptáčci zpěváci jim už jistě donesli novinu, že zajali i malou baletku. Mou vinou.“

Najednou se ke mně pomalounku přiblížil pavouk. Pavouky nesnáším, ale tenhle byl jiný. Pošeptal mi do ucha tenkým hláskem: „Neplač, Aničko. Ví, co se s tím dá dělat. Stačí, když zatančíš pavoučí tanec.“ „Ale, ale... já jsem v životě netančila!“ vykoktám ze sebe zahanbeně. „To je úplně jedno,“ řekl pavouček. „Podívej se, co máš na nohách.“ Mrknu směrem dolů a s úžasem vidím, že na nich mám zbrusu nové červené baletní střevíčky a jsem i oblečená v hebkém trikotku se sukničkou.

„Co co cože?“ udiveně na sebe hledím. „Vždyť já jsem nikdy nic takového neměla! Sice bych moc ráda... ne... to nemůžu!“ „Teď už můžeš,“ odpověděl mi pavouček. „Zatančíš lehké pohyby, ale chtělo by to vymyslet, jak odlákat strážce. Protože ve váze to asi nezatančíš, že?“

„No to tedy nezatančím.“ Po pár minutách dlouhého přemýšlení jsem na něco přišla. „Pavoučku, mám nápad. Mohla bych hodit svůj piškotek hodně daleko. Strážce se za ním rozběhnou, a aby to mělo větší efekt, zakřičím: Hahaha, chyťte si mě!“

A tak jsme to udělali. Všechno šlo jako po drátkách. Ještě jsem ani nedořekla ...si mě! a strážce už byly pryč. Neměla jsem moc odvahy vylézt z vázy a tolik riskovat. Pavouček mě však svou jemnou nožkou pohladil po rameni a řekl: „Anka. To dokážeš!“ Dodalo mi to odvahy a vylezla jsem z vázy. Pavouček mi ukazoval, co musím dělat. Dělal jsem pohyby přesně a s úžasem jsem hleděla, jak se z mých chodidel, rukou a celého těla odvíjela teňoulíká zlatá nitka, která pomalu, pomaličku a s velkým skřípěním otvírala dveře patnácté komnaty. Bohužel to vrzání přivolalo strážce. Jen co mě uviděly tančit, spleť si mě s Rosou a začaly volat: „Poplach! Malá baletka utekla!“

Chtěla jsem začít utíkat, ale pavouček po mně zakřičel: „Anka, hlavně klid! Tanči dál, já je zatím

zdržím!“ A opravdu. Pavouček kolem strážů začal kroužit tak rychle, že se jim zatočily hlavy a s hekáním spadly na zem. Pomyslela jsem si: to se mu řekne – tančit. Nikdy jsem netančila. A teď mi ani neříká, jak. Potom jsem ale pochopila. Pavouček tančil kolem strážů do různých piruet, arabesek a jiných baletních cviků. Opakovala jsem je do puntíku přesně. Ale nestačilo to. Po chvíli přiběhl jeden zdatný hlídač a pavoučka přikryl sklenicí. Na mě neštěstí jsem přestala leknutím tančit a zlatá nitka se přestala odvíjet. Strážce chvíli vyčkávaly, ale vzápětí se na mě vrhly. Nevím, kde se to ve mně vzalo. Hrozně jsem se bála a cítila jsem se slabá, ale i přesto, jakoby nějakým kouzlem, jsem začala sekat piruety. Ale jiné, než jsou obvyklé. Vykopávala jsem při nich tak nohama, že jsem s nimi odrážela strážce. Potom jsem mezi nimi začala kličkovat a točit se dokolečka. Sem tam jsem někoho odrazila rukou. Všem strážím se zamotala hlava a spadly na zem. Udělala jsem poslední dlouhý sek nohou a odklopila pavoučka z jeho skleněného vězení.

Začala jsem znovu tančit a už jsem ani pavoučka nepotřebovala. Nitka se konečně odvinula a s hlasitým zařinčením se dveře otevřely. Stála v nich Rosa a Švestková víla. Rosa hned vyběhla ven a volala: „A A Ani! Tys to dokázala!“ Mně to sice lichotilo, ale řekla jsem: „Na chválu teď není čas, Roso. Řinčení dveří přivolalo další strážce. Pobězte honem!“

„Rychle! Tamtudy!“ volala Švestková víla.

Běžely jsme, sebrala jsem svůj piškot a podařilo se nám dostat se ven ze zámku. Švestková víla si nás přivolala a přenesla nás na zámek krále a královny, přesně jako v knížce. Pan král i paní královna údivem div neomdleli. Když jsme jim já, Švestková víla a Rosa vyličily naše dobrodružství, tak na počest šťastného návratu Švestkové víly uspořádali velkou oslavu.

Uprostřed hostiny jsem si všimla, že letím po malinkých kouskách výš a výš do vzduchu. Rosa za mnou ještě rychle zavolala: „Anko! Vracíš se domů! Ahooo!“ „Ahoj!“ opětovala jsem pozdrav a už jsem ležela ve své posteli v mém pokojíčku. Zrovna v tu chvíli vešla maminka a řekla: „No dobré ráno, ty moje Šípková Růženko! Jejda, co to máš na sobě? Takový krásný trikotek i se sukničkou? Kdes to vzala?“

„Mami,“ odpověděla jsem. „Já vůbec nevím!“

„Aničko, mám pro tebe překvapení!“ „Jaké?“ nadsakovala jsem zvědavostí.

„Budeš chodit do baletní školy.“ „Jupíí,“ zakřičela jsem.

Tohle teprve bude opravdové dobrodružství. Že, Roso?

Adéla Doležalová, 12 let, ZUŠ UH

Soubor básní

Alžběta Mičulková, 5. třída, ZŠ Želechovice

Nebezpečná výprava do Afriky

Předloni, bylo to koncem léta,
kdy vlaštovky sedí na drátech,
řekla jsem: „Chtěla bych taky létat!“
a v tom jsem měla peří na zádech.

Už neslyším jen píp, píp,
rozumím jim mnohem líp!
Jedna říká: „Do Afriky, do Afriky!“
A ty další: „Přes ty řeky, přes ty řeky!“

Vznesla jsem se spolu s nimi,
do Afriky míříme,
mávala jsem křídly svými.
Kdy tam budu? Nevíme.

Náhle vidím pevninu,
nejen mořskou hladinu.
Lvi a taky opice
líbí se mi velice

V džungli, poušti, oáze
přibírám já na váze.
Banány a kokosy,
hlad tu zkrátka nehrozí!

Jen to vedro, to mě zlobí,
každý to však pochopí,
že se chci hned trochu smočit,
proti parnu zaútočit.

Po domovu se mi stýská,
mamince a tátovi.
Vtom uvidím hodně zblízka
něco mihnout ve křoví.

Náhle vidím velkou tlamu,
slupne mě jak malinu.
Rozběhnu se v jižní stranu,
skočím v mořskou hlubinu.

Co to slyším? Budík zvoní!
Já už nejsem vlaštovka?
Snídaní to doma voní,
vedle mě je aktovka.

Do školy teď musím letět,
bohužel ne oblohou,
v lavici pak dlouho sedět,
přemýšlet nad úlohou.

Pohádkový sen

Jednou v lednu
trochu zblednu.
Dostala jsem ke svátku
CD – na něm pohádku.

Podívám se na ni večer,
jmenuje se Na vlásku-
nakonec tam Evžen vkleče
Locice slibuje lásku.

Když už ležím v postýlce
a pomalu usínám,
náhle a ve chvilince
v pohádce se ocitám.

Jsem princezna Locika
uvězněná ve věži,
Evžen právě mi říká,
že mu nikdo nevěří.

Potom z věže utíkáme
na jeho rychlém koni,
zlou Gothel však v patách máme,
snad nás nedohoní...

Lampiony září noci,
Přitahují mě svou mocí.
Když pak Gothel porazíme,
tak tím nad zlem zvítězíme.

A pak náhle probouzím se
ve své měkké posteli.
Rychle usnout pokusím se,
krásné sny už zmizely...

Harry a já

Je klidné zimní odpoledne
a já knížku otvírám:
Harry Potter náhle zbledne,
oči strachem zavírám.

Pak mi Harry podá ruku,
přátelsky mě přivítá,
přivede mě na výuku,
kde Ron Weasley předčítá.

S Hermionou vypěstujem
mandragor koš plný,
potom draky okukujem
s děsivými trny.

Hedvika pak donese nám
tajuplné psaní
a já rázem odvalu mám
splnit si své přání.

S pegasem já do oblak
vznesu se výš, nežli pták.
Obletíme Bradavice,
co si můžu přát jen více?

Brumbál mi pak stiskne ruku
a za podivného zvuku
v pokoji se ocitám.
Překrásné sny jsou ty tam...

Hrdinové z knih

Beáta Orságová, 5. třída, ZŠ Integra Vsetín

Včera v noci o půl jedné
probudil mě zvláštní sen,
hrdinové mého dětství
vycházel z knížek ven.

Jako první kocour v botách,
kráčí s bílou kočičkou.
A co pejsek, pane Čapek?
Zůstal doma s kostičkou.

To jsou ale patálie,
říká malý Mikuláš,
vylákejme pejška z knihy,
místo kosti na guláš.

Už se řítím, už jsem tady,
křičí na nás Radovan,
Bobík volá na Fifinku,
pobíhají sem a tam.

Teď se ozval hrozný rachot,
blíží se k nám, už jsou tu,
Harry Potter s Babou Jagou
uloupili raketu.

Medvídek Pú, Zlatovláška,
za ní kráčí Robinson,
tlačí se tu, dohadují,
samý zmatek, samý shon.

Pozor všichni, nechte sporů,
teď není čas na hádky!
Už se těším, až tu s vámi
stvořím nové pohádky.

Soubor básní

Sára Drábecková, 5. třída, ZŠ Velký Ořechov

Co se mi v noci zdálo

Jednou v noci se mi zdálo,
že utíkám v Africe.
Stačilo jen velmi málo
a chytly mě opice.

V tu chvíli mi na zádech
narostla dvě křídla,
mělo to však jeden háček,
byla totiž z mýdla.

Křídla z mýdla neletí,
to ví každé dítě.
Ve mně stoupá napětí,
natáhneme síť!

Nadzvukovou rychlostí
k zemi já se řítím,
zbývá málo možností
o co se zachytím.

Pode mnou se objeví
malinkatá planeta.
Ta mi život zachrání
a mám výhled do světa.

A když se tak rozhlížím,
podivný zvuk uslyším.
Všechno se mi točí,
otevírám oči.

Ležím ve své posteli,
byl to pouze sen.
Já jsem strašně veselý,
že je nový den.

Kdybych já byl cestovatel

Kdybych já byl cestovatel,
kam bych vlastně cestoval?
Do Afriky sbírat fíky?
Nebo ještě někam dál.

Kdybych já chtěl zažít zimu,
nebo vidět tuleně,
navštívil bych Antarktidu,
je tam málo zeleně.

A pak na skok do Asie,
to by byla fatazie.
Přijel bych tam autobusem,
ležel bych si pod bambusem.
Přes moře a oceány
zavítal bych za klokany.
Do australské zátoky
plaval bych se žraloky.

Cestoval bych Amerikou,
viděl sochu Svobody,
u Andělských vodopádů
užíval si přírody.

A pak zpátky do Evropy,
tam, kde Baťa šije boty,
letem světem tam a zpět,
navštívil bych celý svět!

Výlet s dědou do přírody

Hola, hola, děda volá.
Vemte přílby, taky kola.
Pojedeme na výlet.

Babička nám buchty balí,
aby nám narostly svaly.
Tak se děti mějte,
pozor na sebe dejte.

V přírodě je čistý vzduch,
není cítit města puch.
Všude rostou kopřivy,
zajdeme si na hříby.
Všude roste kvítí,
slunce hezky svítí.

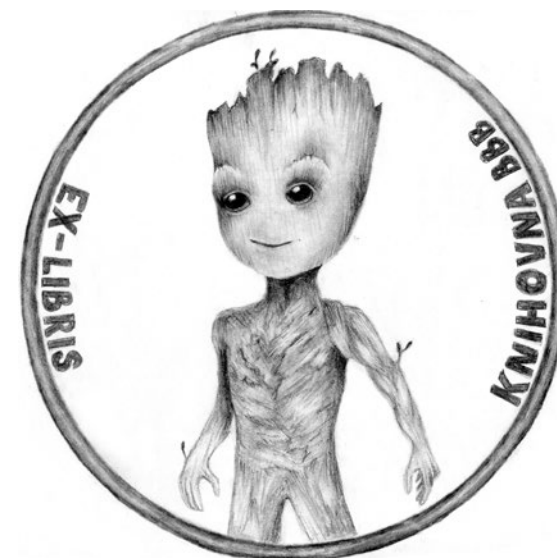
Když jedeme nahoru,
protrhneme oboru.
Když jedeme z kopce,
tak nás honí ovce.
Spadneme do trávy,
olíznu nás krávy.
Tak to raději vzdáme
a na vlak se dáme.

Jedem cestu dlouhou,
avšak chvilku pouhou.
Jedeme směr Košice,
těšíme se velice.
Vysedáváme na nádraží,
slunce na nás hodně praží.

Díváme se na památky,
potom řeknem: „Jedem zpátky.“
Uslyšíme houkat vlak,
stíháme to jen tak tak.

Vlak už jede,
vlak už sviští,
jsme na našem nástupišti.
Tam na nás babička čeká,
pejsek taky radostně štěká.

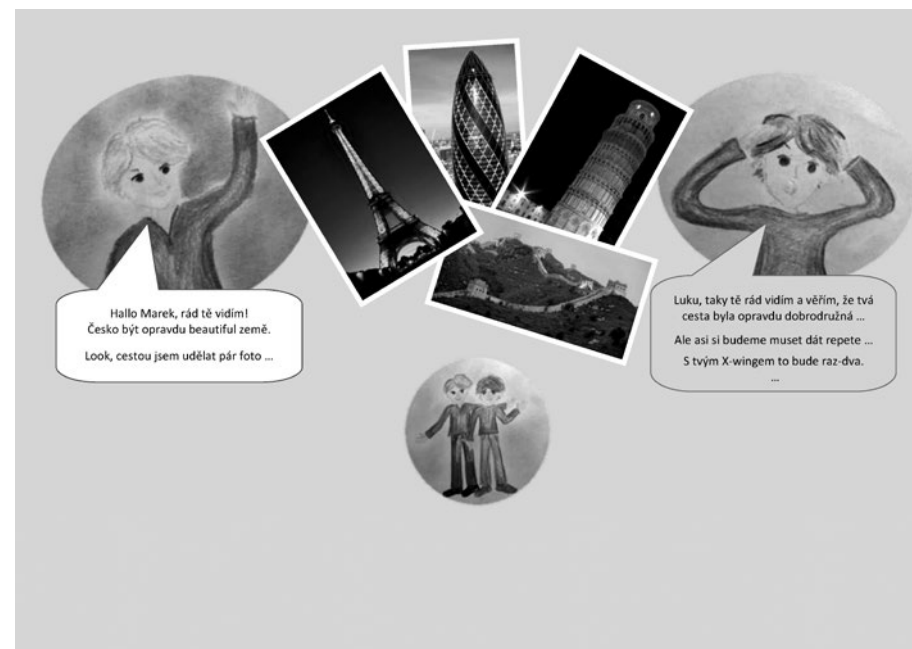
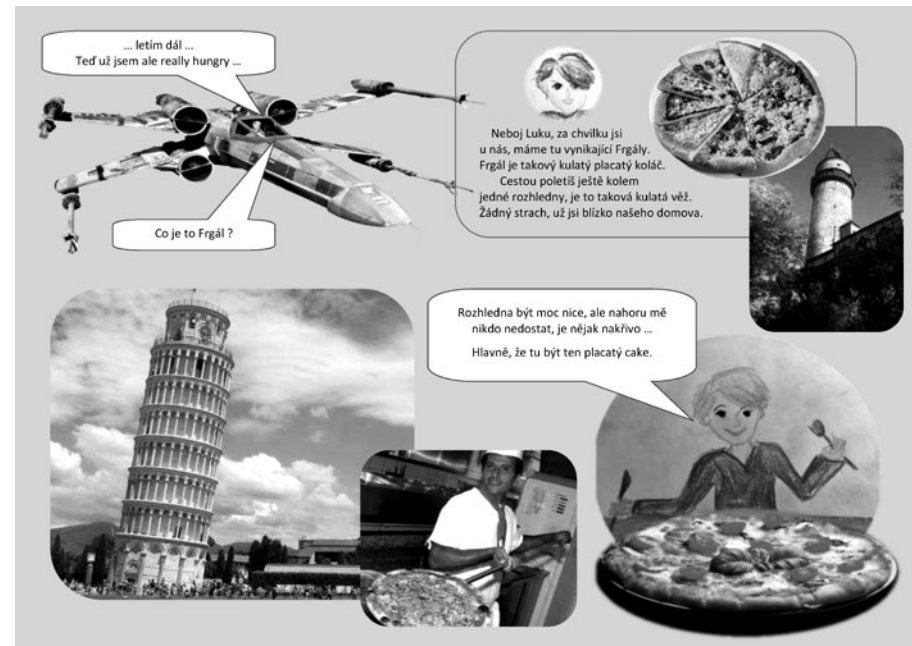
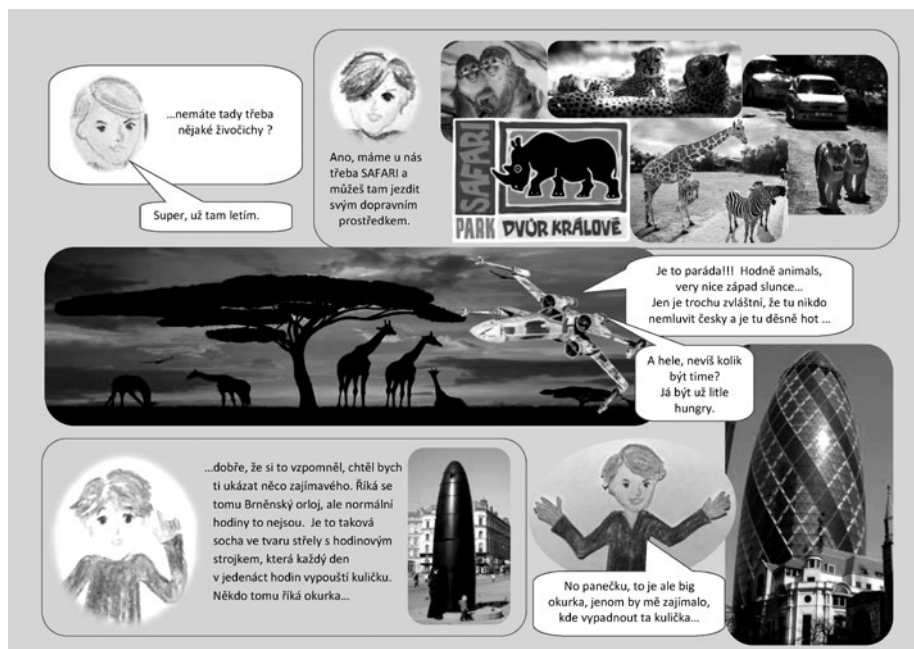
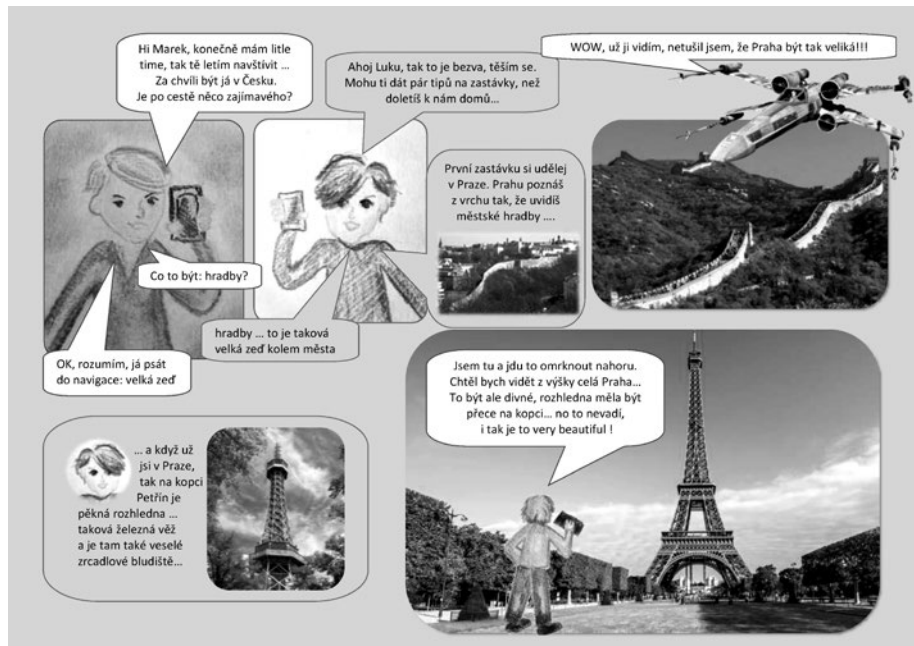
Cestování bylo prima,
než nás všechny chytla rýma.

Aneta Šleglová, 6. třída, ZŠ Staré Město

Nebojácní hrdinové a jejich dobrodružná cesta

Marek Latta, 7. třída, ZŠ Šafaříkova Valašské Meziříčí

Cesta do světa snů a fantazie

Nikola Hovadíková, 5. třída, ZŠ Tečovice

Nedávno jsem měla úžasný sen. Zdálo se mi, že k nám do třídy přišla nová dívka. Jmenovala se Bára a já v ní poznala hrdinku dobrodružných knih od Veroniky Válkové. Hned se z nás staly přítelkyně a ona mě pozvala k sobě domů. Vzála mě do své skrýše na půdě a ukázala mi svůj kouzelný atlas. Vypadal starožitně a hýřil mnoha barvami. Poprosila jsem ji, jestli bych se s ní mohla vydat na nějakou její výpravu. Bára souhlasila a já byla plná napětí a očekávání, kam nás atlas zavede. Vzála jsem Báru za ruku, zavřela jsem oči a najednou se to stalo. Měla jsem pocit, jako by se se mnou trochu zalínil svět a žaludek poskočil, jako když se zastaví výtah.

Když jsem oči znovu otevřela, zjistila jsem, že jsem se s Bárou ocitla v Paříži. Někáký chlapec tu zpíval dívce jménem Blanca. Oba na sobě měli historické šaty a k mému údivu i já a Bára. A co víc, já jsem rozuměla jejich řeči! To bylo něco úžasného. Brzy jsme se s chlapcem spřátelili. Jmenoval se Karel a nám bylo brzy jasné, že to není nikdo jiný, než budoucí král Karel IV. Bylo to neuvěřitelné. Svěřil se nám, že miluje dívku Blancu a chce s ní utéct. Otec ho ale chce oženit s jinou dívkou. No, to by se mi asi taky nelíbilo! A tak jsme se rozhodly, že mu pomůžeme. Útěk s Blancou se ale bohužel nezdařil. A tak jsme se zúčastnily alespoň královského turnaje. Po něm měla být Karlovi představena jeho budoucí manželka. Ale jaké to překvapení! Je to právě Blanca. To jsem si oddechla, že to tak dobře dopadlo. Ale co se to děje, zase to houpání a ... jsem opět na půdě.

Hned prosím Báru, jestli bychom se nemohly ještě někam podívat. Bylo to tak neuvěřitelné! Bára se usměje a souhlasí. A už je to tu zase. Všechno se zatočí a já pomalu otevírám oči. Je noc, je tu zima a tma. Jsme v nějakém divném městě obehnaném hradbami. Chtěly jsme z města ven, ale hlídají ho vojáci a křičí na nás, kde máme hvězdu. A tak se dám i s Bárou na útěk. Schováváme se v nějakém domě, který vypadá jako noclehárna. Tady se setkáváme s chlapcem Petrem. Od něj se dozvíme, že jsme v Terezíně v roce 1944. Židé tu musí nosit na šatech hvězdu. Z města se nikdo nedostane, jen transportem, který je odvážá někam za prací. Mně ani Báře se tu vůbec nelíbí. Lidé se tu bojí o svůj život, trpí hladu a nemají tu žádné léky. Domlouváme se s Petrem a jeho kamarády, že se v budoucnu setkáme, i když oni už budou asi staří. Když se ocitneme zase zpátky, hned usedáme k internetu a pátráme po svých kamarádech. Jaké je ale naše zděšení! Všichni, se kterými jsme se setkaly, byli odvezeni transportem do koncentračního tábora a tam zemřeli. Jak hrozné! Co to bylo za dobu! Mně i Báře je z toho moc smutno. Chtěla bych se tam vrátit a nějak je zachránit, ale vím, že to nejde.

Dnes už se mi nechce nikam cestovat. Myslím, že jsem už zažila dobrodružství dost. Najednou se probudím. Usmívám se, že to byl jen sen. A nebo ne?

První lichožrout na severním pólu

Tobiáš Zgabaj, 4. třída, ZŠ Salvátor Valašské Meziříčí

Jsem Hihlík. Jsem lichožrout, tudíž se živím ponožkami a lidé mě nemohou vidět. Jednou jsem takhle zrána vyšel za svými bratrance Tulíkem a Ramíkem, když si mě všiml jeden pes a začal mě honit. Utíkal jsem až na náměstí, kde jsem skočil do otevřeného kamionu. Ten se vzápětí začal zavírat a už pro mě nebylo úniku. Kamion se rozjel. Po pěti šesti hodinách jízdy jsem uslyšel prudký náraz a všechny krabice

uložené v kamionu se rozsypaly. Div, že mi něco neurazilo hlavu. Díky této bouračce se otevřely dveře od návěsu a já jsem vyskočil ven.

Ocitl jsem se ve městě Hamburk v Německu. Rozhodl jsem se to tady trochu prozkoumat. Po cestě jsem viděl místní radnici, kostel sv. Michaela a zdejší filharmonii. Šel jsem po náměstí, kde jsem ukradl pár ponožek a pokračoval dál, dokud jsem nedošel k obrovskému přístavu. Vtom jsem uviděl partičku lichožroutů, jak šikanuje jednoho malého lichožrouta. „Nechte ho,“ zakřičel jsem. Protože jich byla přesila, vrhli se na mě, zbili mě a hodili mě do vody (tu my lichožrouti přímo nenávidíme). Hned jsem začal nasakovat a myslel jsem si, že je konec. Najednou se to pode mnou začalo zvedat – zachytila mě kotva právě vyplouvající lodi a vytáhla mě na palubu.

Byl jsem ještě celý promočený, takže jsem se nemohl hýbat. Každou chvíli mě mohl někdo ze členů posádky zašlápnout, naštěstí se tak nestalo. Když jsem uschnul, utíkal jsem dovnitř lodi a tu jsem prošmejdil, až jsem se dostal do lodních zásob, kde jsem začal hledat ponožky, měl jsem totiž šílený hlad. Nenašel jsem vůbec nic a hladověl jsem po tři dny.

Ten den jsem ale měl štěstí a krabici s ponožkami jsem našel. Zároveň jsem vyzoroval, že se poněkud ochlazuje. A opravdu, po několika dnech už mi byla opravdu zima. Proto jsem si vzal několik ponožek a vykousal do nich díry pro nohy a ruce a potom jsem si je oblékl. Bylo v tom velice obtížné se pohybovat, ale aspoň mi už nebyla zima. Asi po dvou dnech loď zastavila u velkého sněžného ostrova a tehdy mi to došlo. Ta loď, na kterou jsem se nechtěně dostal, měla namířeno na severní pól.

Když posádka nebo spíš expedice vycházela z lodi, pochopil jsem, že musím jít s nimi, protože si zásoby brali s sebou a já bych neměl co jíst. Slezl jsem po okraji lodi (bylo to velice obtížné, když jsem měl na sobě svůj ponožkový oblek) na zem, kde jsem se ve sněhu hluboko propadl. Zjistil jsem, že expedici nebudu stačit, proto jsem se vyšplhal na jeden provaz táhnutý psy husky. Nebyl to však dobrý nápad, jelikož mě psi ucítily a splašili se. Psi i s povozem utekli a mě zahodili. Protože se expedice hnala za povozem, měl jsem dostatek času vylézt na jedno z jejich aut. Jakmile se expedice vrátila z neúspěšného honu, zaslechl jsem, že v tom povozu byla právě ta krabice s ponožkami. Teď jsem byl naprosto ztracen, trčím na severním pólu s bandou vědců a bez ponožek. Tento den se už nic zajímavého nestalo.

Večer rozdělala expedice tábor, já jsem si zalezl do stanu odborníků Toma a Karla. Mluvili spolu o různých odborných věcech, které mě nezajímaly. Po chvíli jsem uslyšel, že tu máme být celý měsíc! Jak mám do háje vydržet měsíc bez ponožek! Málem jsem omdlel, když jsem to slyšel. Jakmile jsem se vzpamatoval, pokusil jsem se vzít ponožku Tomovi, avšak neúspěšně. Po chvíli už jsem byl unavený, a tak jsem usnul.

Když jsem se ráno probudil, uslyšel jsem řev. Brzy jsem zjistil, co se děje – jeden člen expedice přišel vzbudit Toma a Karla (byli to obrovští spáči, takže je řev nevzbudil). Když se mu to podařilo, začal situaci vysvětlovat. Říkal, že nějaké mládě medvěda ledního se zatoulalo do tábora a že jeho matka si myslela, že jsme ho unesli, a tak zaútočila na tábor. A pak jsem viděl, že ten člověk spolu s Tomem a Karlem vyšli ven za stan a nesli si harpuny. Byl jsem zvědavý, a proto jsem vylezl ven ze stanu. Viděl jsem ohromnou medvědice a členy expedice, kteří se ji snaží zahnat. Najednou se Tom omylem trefil harpunou do medvědice (před tím se snažili medvědice jen zahnat) a ta se po něm vrhla, shodila ho svou tlapou k zemi a zakousla se do něho. Pak už jsem uslyšel jen velký výkřik a uviděl ostatní členy expedice, jak všichni najednou vystřelili po medvědice a ranili ji. Jak jsem později zjistil, Tom byl velitelem expedice a zraněním podlehl.

Protože byla výprava bez šéfa, musela se vrátit, což pro mě bylo dobře. Po hodině už byla expedice připravena na odjezd a já jsem vylezl na jedno auto. Po dlouhé jízdě jsem konečně spatřil loď. A když nad tím tak přemýšlím, tak jsem byl asi první lichožrout na severním pólu. KONEC.

Klapzubova pohádková jedenáctka

Rostislav Macháček, 4. třída, ZŠ Integra Vsetín

Starý Klapzuba se rozhodl, že postaví ještě jedno fotbalové mužstvo, tentokrát z pohádkových bytostí.

Do brány vybral kocoura Garfielda, protože je tlustý a žádný balón přes něj neprojde. Do obrany dal Obelixe pro jeho sílu. Další obránce měl být Pat, neboť všechno zkazí, tudíž překazí i protihráčův útok. Zbytek obrany obstará sehraná dvojice Křemílek a Vochomůrka. Zkušený Klapzuba vybral do zálohy Špagetku, která je natahovací a proto dokáže odrazit každou nahrávku. Vedle ní postavil medvídku Pú – na roztomilého medvídku si přece nikdo nedovolí. Třetím záložníkem se stal Ferda Mravenec. Ptáte se proč? No, Ferda Mravenec totiž dokáže všechno. Prvním útočníkem byl jmenován kocour Mikeš, jelikož má zkušenosti z cirkusu a nepustí ani myš. Spolu s Mikešem bude útočit Kočička, o jejíž rychlosti a mrštnosti vůbec nikdo nepochybuje. Místo hrotu vyhradil Klapzuba Dášeňce, ta totiž, když dostane míč, nikomu ho nepůjčí.

Ovšem ještě před zápasem se stalo hned několik komplikací. Garfield se přežral lazaní a usnul. Kočička se sušila s Pejskem po velkém úklidu na šňůře, Pú spadl do medu, Ferda měl moc práce „všeho druhu“ a Pat vytopil sousedy. Dokonce ani Klapzuba nepustili s dýmkou na stadion, kde je kouření přísně zakázáno!

Tak se stalo, že BRÚ Medvědi, o kterých jsem psal již minule, přijeli a vyhráli 3:0 kontumačně.

Kateřina Čoupková, 6. třída, ZŠ Za Alejí Uherské Hradiště

3. kategorie: poezie 6. - 7. třídy

Kdybych byl v jiném čase

David Mihók, 6. třída, ZŠ Zachar Kroměříž

Kdybych se narodil v pravěku,
pekł bych mamuty na špeku.
Na stěny jeskyně kreslil bych obrázky,
různými posunků pokládal otázky.

Kdybych se narodil ve starověku,
s Řeků bych postavil most přes velkou řeku.
V Egyptě postavil pyramidy,
s Římany filozofoval do krajiny.

Kdybych se narodil ve středověku,
był bych králem a zemřel ve středním věku.
Na koni jezdil, z luku bych střílel,
dav dívek bohatých ze mě by šlel.

Kdybych se narodil v novověku,
objevil bych s Kryštofem Ameriku.
S Komenským tvořil bych moderní dějiny,
Mozart by byl můj kamarád jediný.

Kdybych se narodil před lety sty,
směr mého života byl by jistý.
Tomáši Baťovi fušoval bych do podniků
a s panem Masarykem bych tvořil republiku.

Tak chvíli žít v jiném čase

Vilém Kružík, 6. třída, ZŠ Zachar Kroměříž

Jak by líbilo se tobě,
žítí chvíli v jiné době?
A co třeba v pravěku?
Zima, lov a jeskyně
brzká smrt tě nemine!
Tak to tedy radši ne...

A co zkusit starověk?
Říkala mi teta,
že v té době vzniklo sedm divů světa.
Maják, chrám, pyramidy, zahrady,...
jak v té době chytrí byli,
to mi nejde do hlavy!

Následuje středověk.
Gotika a renesance,
mocným pánům je do tance!
Zato chudým lidem nepomůže vzdor,
sužuje je těžká dřina a smrtící mor!

Novověk je dobou změn.
Něco mi má hlava říká,
že byla objevena Amerika!
S tím jde ruku v ruce
průmyslová revoluce.

Jak mi chytrá kniha říká,
v moderní době vznikla republika.
Začínám mít ponětí,
jak se žilo ve 20. století.
Nebylo na žádné dárky,
neboť svět potrápily dvě světové války.

Když tak představuji si to, byl to běs,
tak jsem moc rád, že žiji dnes!

Wiliam Shakespeare

Bučková Dorota, 7. třída, ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Jako kůň po papíře cválá
černý hrot sem a tam.
Kdyby chtěl, mohl by docválat
třeba až ke hvězdám.

Spisovatel radí se se svou rodinou -
inkoustem, brkem a kalamárem -
zda nechat svou postavu zahynout,
nebo ji nechat dál brouzdat se scénářem.

Jinou rodinu on nemá,
oni jsou mu nejbližší.
To jim sděluje svá přání tajná,
to oni jsou jeho kostry páteří.

Svým postavám smyšleným
život do dlaní vkládá, osudy do listů píše,
a když se mu moc povede,
neubrání se pýše.

Mým hrdinou básník a dramatik slavný se stal,
jehož díla ještě nikdy nikdo nepřekonal.

Jeho jméno jistě všichni znáte,
divila bych se, kdyby ne.
Je pokladem celého světa,
ačkoliv dávno nežije.

Jeho hry v divadlech se hrají,
Romeo a Julie,
Všichni na Shakespeara chtějí,
ještě aby ne.

Jiný hrdina pro mě na světě není,
to on se zmocnil srdce mého,
poezie a drama mě motivují,
bych skládala básně podle těch jeho.

Anna Rašticová, 9. třída, ZŠ Staré Město

3. kategorie: próza 6. - 7. třídy

Začalo to snem

Kryštof Vaněk, sekunda, Gymnázium Ladislava Jaroše Holešov

Začalo to snem...

(Slovo autora v průvodním dopise: „Původním záměrem bylo přiblížit mé psaní co nejvíce čtenářům. Protože mi vrstevníci tráví většinu času na mobilech a počítačích a samotné čtení pro ně není dostatečně COOL, zvolil jsem tuto cestu. Psaní větvených příběhů, kde se čtenář bude sám rozhodovat, jak bude příběh pokračovat.“)

Začalo to snem...

Následován typickou noční můrou, máš zpoždění, prcháš před blížící se bouří a něco ti říká, že tahle bude výjimečná. Jedeš autem po cestě lemující útesy směrem k majáku. Místu, kde máš v plánu se před bouří schovat. Spěcháš, aby ses tam dostal co nejdřív. Je noc a jsi unavený, okolní krajinu občas rozjasní výboje blesků. Znenadání se z temnoty vynořil stopař. Jen tak tam stál uprostřed silnice a zíral do blízkých se světlometů. Nemáš teď příliš možností k rychlé reakci a tak...

Strháváš volant na stranu x Prudce sešlápneš brzdy

Strháváš volant na stranu

Čas se na chvíli zastavil. Zdá se ti, že okolní vzduch zhoustnul do husté kaše, kterou teď pomalu proplováš. Cítíš se lehce a bezstarostně, už víš, že není cesty zpět. Padáš, padáš z útesu a tohle je tvůj konec...

Prudce sešlápneš brzdy

Je pozdě, vzdálenost mezi tebou a stopařem je příliš krátká, náraz byl nevyhnutelný. S hrůzou vystupuješ z auta zkontrolovat stopaře. Přední část karoserie je zmačkaná a potřísněna krví. Z rozbitého chladiče stoupá pára. Auto je nepojízdné. Pokládáš ruku na stopařovo tělo a kontroluješ puls... je mrtvý. Seš zmatený, chtěl by ses omluvit, vysvětlit a zeptat se muže, proč tam jen tak stál bez hnutí, když ses na něj řítíš. I když nebude to on, kdo bude muset vysvětlovat své činy. Bouřka se opět připomněla bleskem, který udeřil nebezpečně blízko. Jeho záře tě na chvíli oslepuje. Díváš se zpět na stopaře, ale ten je pryč, zmizel...

Prozkoumat okolí x Jít k majáku

Prozkoumat okolí

Snažíš se najít stopy po dopadu těla, kusy oblečení, cokoli... Nebylo tam nic a nikdo. Jen chladný vzduch noci na vozovce a stále sílící vítr. Vstal jsi a rozhlédl se kolem. Maják je už docela blízko a tak pokračuješ k němu.

Jít k majáku

Chodník vedoucí k majáku lemují pouliční osvětlení. Stále nevíš, co řekneš policii při ohlášení nehody. Ten muž tam byl, srazil jsi ho, tak kde je jeho tělo? Najednou exploduje jedna z pouličních lamp, přesně ve chvíli, kdy procházíš pod ní. Kryješ si hlavu před sprškou rozbitého skla a naposledy se ohlížíš

ke svému autu. Vtom jsi ho spatřil... stopař! Stojí před autem, které teď zakrývá svým stínem. Něco má v ruce... sekeru a kráčí přímo k tobě.

Jít naproti stopaři x Dát se na útěk

Jít naproti stopaři

Máš v úmyslu se stopaři omluvit a taky zkontrolovat, zda mu nic není. Chceš promluvit, ale on tě předběhne. „Myšlíš si, že si můžeš zahrávat s mým životem?“ Řekl znechuceně. „Jen tak mě srazit a odejít?“ Zvedl sekeru, jeho oblečení vlálo ve větru. Další pouliční světla explodovala, pak další a další. To je tvůj konec.

Dát se na útěk

Vítr zesílil a začalo pršet. Oblohu bičovaly mohutné blesky doprovázené hromobitím. Rozběhl ses. Nohy s hlasitým dusotem dopadaly na dřevěný chodník vedoucí k majáku. „Kam spěcháš?“ Vykřikl stopař a rozběhl se za tebou. „Myslel jsem, že si rád hraješ s osudy druhých... tak teď si já zahraju s tím tvým! Uvidíme, jak se ti to bude líbit.“ Prkna chodníku jsou popraskaná a zvětřalá, celé části chybí. Dobíháš až k velké lávce vedoucí přes propast. Balvany pod ní mizí ve spršce pěny oceánu.

Běžet podél propasti x Pokračovat přes lávku k majáku

Běžet podél propasti

Lávka přes propast se ti zdá příliš nebezpečná a tak pokračuješ podél propasti a hledáš jinou cestu. Stále silící déšť tě bodá do tváře silou tisíců drobných jehliček. Zpočátku se zdá, že tvá volba byla správná, po chvíli běhu se však ocitáš znovu na stejném místě. Zmateně se rozhlížíš kolem sebe, ale stopaře nikde nevidíš. Opatrně zkoušíš přejít lávku.

Pokračovat přes lávku k majáku

Držíš se pevných provazů a raziš si cestu kupředu. Zpočátku nezřetelná silueta zahalená tmou a deštěm teď nabrala reálných tvarů. „Pospěš si!“ Z druhé strany lávky pro pěší mává mladý muž ve školním saku. Díváš se zpět, ale cestu už uzavřel stopař mávajíc sekerou ve vzduchu. „Zdrhej!!!“ Křičí mladý muž a tak běžíš co můžeš. Cestou přes lávku prorážíš nohou jedno ze ztrouchnivělých prken, ale držíš se zadržím a tak se vytahuješ zpět nahoru. Přes zbytek mostu kulháš. Neznámý muž tě chytá a vede po kamenném schodišti do majáku. „Běž dovnitř a zapni všechna světla, já ho zastavím.“ Řekl se zřetelným strachem v hlase. „Jen zůstaň uvnitř a zapni světla.“

Pomoci mladému muži x Zůstat v majáku

Pomoci mladému muži

První věcí, které sis v místnosti všiml, byl revolver ležící na dřevěném stole před tebou. Neváháš ani vteřinu, popadáš jej a vybíháš zpět před maják. Mladý muž ti však vytrhne zbraň z ruky a zatlačí tě zpátky dovnitř. „Jen uvnitř jsi v bezpečí, ty musíš přežít!!!“

Zůstat v majáku

Přes okno sleduješ mladého muže. Stojí na verandě, drží revolver a míří na blížícího se stopaře. „Stůj!“ Křičí, ale stopař nezastavuje. Pohupující se sekeru svírá oběma rukama. Zazní výstřel, kulka na okamžik stopaře zastaví, ale on pokrčí rameny a pokračuje. „Proč, proč nechceš umřít?“ Naříkal muž, dokud nevyprázdnil celý zásobník. Každý výstřel stopaře zasáhl. Ten se řítí vpřed a zatnul sekeru hluboko do hrudi cizince, který se sesunul k zemi. Co teď?

Zůstat potmě a rychle se schovat x Vyskočit oknem a utéct x Rozsvítit světla

Zůstat potmě a rychle se schovat

Nemáš teď moc času promýšlet svůj další postup a tak se instinktivně vrháš pod stůl. Ve stejnou chvíli se dveře majáku rozletí dokořán a do místnosti vstupuje stopař. Bouře zuří, dešťové kapky neúnavně

narážá do oken doprovázeny blesky a ohlušujícím hromobitím. Stopař neomylně kráčí k tobě, jakoby věděl kde jsi. **Prevracíš stůl a snažíš se uniknout po točitém schodišti do věže majáku. Stopař je však rychlejší a tvou pouť ukončila chladná ocel.**

Vyskočit oknem a utéct

Napadlo tě, že bude rozumnější čelit stopaři na volném prostranství a tak se pokoušíš otevřít okno. Kliká se však ani nehne a okenice drží jako přibitá. Nezbyvá než zůstat uvnitř.

Rozsvítit světla

Blesk na malou chvíli projasnil celou místnost, saháš po vypínači osvětlení a mačkáš spínač. Nic se však nestalo, v místnosti je pořád tma. Zkoušíš to znovu a znovu, stále dokola jako smyslů zbavený mačkáš ten prokletý spínač a doufáš, že snad nějakým zázrakem světla naskočí. Maják se začal třást, nejdříve jemně, pak více a více, až do samotných základů. Jakoby jej svíraly nějaké obrovské ruce. Ozval se ohlušující řev. Popraskaly okna a do místnosti vletěl vítr. Z přeplněného nábytku vyletěly listy papírů. Maják zasténal a začal se rozpadat. Hroutícími zdmi se vlilo do místnosti světlo.

Rozhlédneš se kolem. Stopař zmizel, zdálo se, že jeho práce tady byla již hotova a on není potřeba. Napůl ještě spící zaklapneš řvoucí budík a díváš se z okna. Z kaluží venku je patrné, že v noci pršelo. Vzduch voní čerstvostí. Něco ti říká, že tohle nebyl jen obyčejný sen...

Konec první kapitoly...

Já a můj hrdina

Elizaveta Pisareva, 7. třída, ZŠ Šafaříkova Valašské Meziříčí

Ráda bych vás seznámila s jedním ze svých hrdinů. Je to takový veselý introvert, který rád cestuje v čase. Má moc rolí – v jednom příběhu je voják, ve druhém vévoda, ve třetím zase právník, atd. Ale nehleď na to, že je introvertně založenou knižní postavou, rád se seznamuje, a to s kýmkoli – se čtenářem nebo jinými hrdiny od jiných autorů. Tak už nebudu zdržovat, snad se dnes rozmluví a nebude dělat hlouposti...

Z písmen vznikne slovo, a ze slov věta. „Ahoj.“ - Je to jen slovo, že? Prostý pozdrav, který si člověk přečte a s velkou pravděpodobností si ho ani nevšimne. A co třeba „Ahoj, kamarádi!“ - To už je o jedno slovo delší, ale stále to moc nepůsobí. Tak jdeme to rozvíjet dál. „Ahoj, kamarádi! Chcete o mně něco vědět?“ - A už je zde nějaká intrika, nezdá se? O kom vědět, co vědět... že? Tak jdeme ještě dál! „Ahoj, kamarádi! Chcete o mně něco vědět? Já bych o vás určitě rád něco věděl, ale není tak to udělám. Jeliže mám moc povinností.“ - A teď už je to aspoň trochu zajímavé. To se s vámi snaží bavit Josef, dnes se na chvíli přestěhoval do tohoto povídání právě pro vás. Možná vám dokonce něco o sobě poví. To víte, knižní postavy to mají těžké – musí stihnout odehrát roli ve velkých dílech a také stíhat kratší povídky, aby si v nich chvíli odpočinuly. „Autorko, můžeš už přestat s tím úvodem? Rád bych začal.“ No tak dobře, José, promiň.

„Konečně jsem dostal slovo! Raději ani nechtějte vědět, jak je to obtížné působit jako knižní charakter ve větším množství děl... Strašně to znávuje! Jen vám řeknu, že se co chvíli stěhuji z jedné knihy do druhé, bloudím mezi řádky a procházím mezi písmeny. A také rád cestuji v čase, jelikož já a mí kolegové jsme vymyšlenými historickými postavami. A právě díky tomu jsem viděl mnoho věcí, dějů a lidí. Ale jak jsem vůbec vznikl? Ne, nenarodil jsem se, jako vy. Nemám skutečného otce, ani matku. Jsem pouze jakýmsi hercem, který se řídí dle scénáře autora – co má autorka o mně napíše, tak to udělám. Napíše, že je můj charakter vojákem – tak budu voják a dle toho se budu řídit a chovat. Napíše, že jsem právník – tak budu právníkem. Nejsem reálný člověk, jsem jen pouhým charakterem, postavou. Ale vraťme se k tomu, jak jsem se vůbec dostal do knihy. Napřed jsem vznikl v autorčině hlavě. Její *fantazie* byla mým prvním nádechem, počátkem mého života. Napřed jsem byl jen pocitem, jen myšlenkou, že se

někde musím objevit, že ze mě prostě něco musí být. V první chvíli mi autorka říkala *nápad*. Nebyl jsem ještě ani ženou, ani mužem. Nebyl jsem dítě ani dospělý. Byl jsem *nápadem*. A postupem času jsem se rozvíjel. Jednoho dne autorka vzala papír a pero. Sedla si ke stolu a napsala první písmeno. A hele, co se to se *mnou* stalo! Místo jakéhosi průhledného obrysu jsem najednou získal nějaký tvar. Autorka pokračovala v psaní. Napsala slovo „voják“ a já jsem se hned stal štíhlým mladým mužem v husarské uniformě s puškou na rameni, protože přesně takto vypadá její asociace s tímto slovem. No ano, konečně mám tělo stvořené pouze z jednoho slůvka! Ale jaké to bylo silné, pyšné slovo - „voják“. Cítil jsem se hrdě, ale najednou jsem pochopil, že nemám tvář a že se nacházím v nějakém zvláštním prostranství. Bylo to jen bílé prázdno. Opravdu nic kolem mě nebylo, jen děsivá prázdnota. Lekl jsem se. Ale autorka po zamyšlení napsala *větu* a ta zněla: „Mladý voják - vzhledem pěkný, tmavovlasý, celkem vysoký a náladou veselý, dobrosrdečný, tichý a jednoduše v duši hodný.“ A tak, jak napsala, tak se stalo – získal jsem tvář. Sáhl jsem na své husté havraní vlasy, dlaně jsem položil na svůj nový obličej. „Teda...! Díky, má autorko, cítím se jako anděl! Jenže stále mně chybí to nebe.“ Ale jí stačilo udělat jen pár čárek, pár písmen. Čeho je jen schopná ta lidská fantazie... Jedno slovo a mám vlastní charakter, jedna věta a jsem mladý krasavec. Šlechtic z dávných dob. Uměl jsem zacházet se šavlí a dobře bojovat. Jen jízva na levém obočí mi připomíná mou zálibu. Jau, zbolelo to! Jako by mě někdo neviditelný náhle řízl přes autorkou zmíněné místo něčím velice ostrým. Teď najednou se na mně začalo střídat všelijaké šatstvo. Ještě před chvílí jsem se pyšnil krásnou husarskou uniformou, ale teď jsem se proměnil na šlechtice z doby 18. století. To autorka přemýšlela, jak budu konečně vypadat a kde budu žít, kde teda začne můj první příběh. Psala a škrtila slova, která působila na můj vzhled, především však na mé oblečení.

Jen se zmíním, jak takové proměny vlastně vznikají - napsala třeba „červený kabátec“ a měl jsem ho na sobě. Nebo například si řekla, že mě bude více slušet bílý, a tak škrtila „červený“ a přepsala ho na novou zvolenou barvu. Ale připomínám, že stále kolem mě byl ten mrtvý prostor, to prázdno.

Byl to Rus rakouského původu, který bydlel na petrohradském zámku. A hned přímo v její hlavě se objevil Petrohrad za vlády Kateřiny Veliké a v něm neméně nádherný a rozkošný barokní zámek, zlatem a sochami zdobený, zahradou a parkem nesmírně krásy obklopený. Bylo to pouze pár jednoduchých vět napsaných na obyčejný list papíru. Najednou jsem měl kolem sebe zářící barvy, odstíny a tvary, které zaplňovaly bílou prázdnotu. To všechno se kolem mě objevilo, jakmile dopsala jen několik prostých slov, popisujících její představy.

Zaslechl jsem její další myšlenku, která se ještě chvíli ozývala kolem. „Už to nebude *nápad*, ale *postava*.“ Zaradoval jsem se, vždyť za chvíli dostanu své jméno! Hm... Rus původu rakouského. Co třeba Josef Schtrasswe von Wien? Nezní to špatně, jelikož ruský Josef je synonymem německého Joseph. Ano, nechám to zatím tak. A to bylo mé jméno. Tvořilo ho jen několik písmen. Nadýchl jsem se čerstvého vzduchu, rozevřel jsem oči, ale hrozně je pátil sluneční svit na azurové obloze. „Oči ať má třeba... modré.“ – Byla její nová myšlenka. A tak jsem se stal modrookým, pěkným mladým šlechticem s dobrou vojenskou kariérou. Radoval jsem se, pobíhaje ve svém božském parku, a děkoval jsem - Děkuji, má autorko, děkuji! Já žiju, žiju! Ale najednou jsem se zastavil a radost mě brzy přešla.

Park, zahrady a Petrohrad najednou skončily. Dál už bylo zase to bílé prázdno jako předtím, když ještě nic nebylo. Najednou mi došlo, že nejsem reálným člověkem. Ty zahrady, nebe, slunce, zámek, paláce, nebo dokonce mé nádherné zlatem pošívané šatstvo - to byly jen pouhé iluze. Byla to jen slova, jen věty. Sám jsem byl tvořen jen ze slov. A to bílé prázdno je jen nepopsaný papír, kde ještě nic není. Je to konec věty. Kde není příběh, tam je konec. Náhle jsem pocítil smutek a bolest v duši. „To už je vážně konec?“ Tázal jsem se. „Ale moment, kde jsou lidé? Kde jsou? Jsem tu snad sám? A to bílé neznámo, to je snad jen papír, že? Takže jsem jen slovo... Jen seskupení písmenek vedle sebe!“ Znovu jsem se rozběhl kolem a pochopil, že opravdu jsem zde jen já a nikdo jiný, a že jakmile vstoupím do nepopsané části, tak hned začnu mizet. Vy se sice zeptáte: „Ale proč tam mizíš?“ A já jen odpovím: „Protože zde ještě není nic. Postava nemůže existovat tam, kde není její příběh.“ Rychle jsem se vrátil zpět na popsanou část,

kde byl zmíněn aspoň ten park a řekl: „Autorko, no tak, prosím, napiš sem něco o mých přátelích, něco o pěkných ženách, něco dalšího o mém životě! Já taky chci žít!“ Ale vypadalo to, že pravděpodobně někam odešla. Zůstal jsem stát uprostřed nedopsaného návrhu a potichu promluvil: „Já chci žít.“

Jak tedy vidíte, se mnou to neskončilo. Mohl jsem sice zůstat sám na tom papíře pouze s prázdným zámekem a vymřelým Petrohradem, ale za nějakou dobu mě autorka dostala do mých snů, do mého ráje – dosadila mě totiž do něčeho, čemu se říká počítač. Zde již napsala bezmála tři sta padesát čtyři strany, a všechny na sebe navazovaly. Zde se mohu procházet jak chci, s kým chci a kam chci. Já nakonec žiju! Jako „bílý“ voják jsem zažil ruskou Říjnovou revoluci, probojoval jsem se francouzskou revolucí a jejími vzpourami jako právník, mečem jsem jako divoký středověký blázen mlátil své nepřátele a za druhé světové jako důstojník jsem hrál s Němci mariáš. Naučil jsem se nezávisle na autorce přecházet z jednoho příběhu, z jedné doby do druhé. A tak skutečně žiji, jak jsem si to přál. Dokud píšete své příběhy, vaše postavy a myšlenky nezahynou. Pište, kamarádi, pište a vytvářejte nové příběhy a hrdiny, se kterými bych se rád seznámil. Jen ať víte – k počátku velké věci stačí napsat jen jedno *slovo*. ...Jejda, čas mně vypršel! Musím rychle do jiného autorčina díla, kde na mne již čekají kolegové. Mám velkou roli, snad to zvládnou... Tak mně držte palce a na viděnou!...“

Jak vidíte, i kniha může žít, pokud do ní s láskou a snahou vdechnete život. Každé dílo obsahuje částici duše svého autora, a to jak v menším, tak i větším poměru. Velká díla zde zůstanou napořád, ale co ta malá? To záleží jen na nás...

Chvilí tak žít v jiném čase

Natálie Forýtková, 7. třída, Církevní ZŠ Kroměříž

Všude kolem je krev a azurově modrá obloha nad mýma očima, které rychle upadají do krvavého spánku. Všude je jen bolest, chlad a krev, jako kdyby už nic jiného nebylo a není. Pod sebou cítím chladnou štěrkovou silnici. Ještě chvíli hledím do azurového nebe, které se podobá zvlněnému klidnému moři. A pak už je jen tma. Za chvíli uslyším vzdálené hlasy a matně rozpoznávám černé siluety lidí, kteří se nade mnou sklání. Po chvíli přijela sanitka, srdce mi buší jako o závod a marně se snažím vzpomenout, co se to vlastně stalo. Už to vzdávám, ale najednou se mi v hlavě objeví matné obrazy auta, které se řítí obrovskou rychlostí. Snaží se zabrzdit. Ale už je pozdě a já padám na širokou silnici a moje oblečení se zbarvuje do ruda. Krvácím. A tak dál přemítám ve svých vzpomínkách s hořkou neodbytnou myšlenkou, že je to poslední den a poslední hodina. Už nebude žádné potom, už nebude žádná druhá šance. Postesknou si a pomyslí na svoji rodinu. Na svoji milující rodinu. Po nějaké době se mi do vědomí začne vtírat tma, tísnivá tma oznamující konec, opravdový konec. Tma mě pohlcuje víc a víc a poslední, co slyším, je: „No tak, otevři oči, otevři oči!“ zazní naléhavý hlas a ještě naposled uslyším hukot sanitky. Najednou už necítím svůj dech a tep, necítím bolest, necítím už vůbec nic. Nic.

Zpod víček ucítím příjemné šimrání, a tak se po několika minutách přinutím otevřít oči. Slunce. Ano, tak nádherné, jako by bylo celé ze zlata a třpytících se diamantů. Pomalu se posadím a uvědomím si, že pode mnou už není zkrvavená silnice, ale dlážděná země z podivného materiálu. A pachut' tryskající krve vystřídala zvláštní vůně něčeho, co se sice tvarem podobalo květinám, ale ve skutečnosti to opravdové květiny nebyly. Pomalu jsem se postavila a rozhlédla se kolem sebe. Všechno tu bylo takové jiné. Ano, příroda, to je to, co tu chybí. Opravdové lesy, stromy, louky, holé pláně i teplé savany. Jezera, moře i rozlehlé oceány. Všechno to tu bylo jako ve fantasy snu daleké budoucnosti. Ale já jsem v budoucnosti, pomyslela jsem si a zatřásla se strachem. Strachem z něčeho nového. Strachem, který říká: „Co bude dál?“

O čtyři roky později

Ano, už jsem tady přesně čtvrtý rok, a za tu dobu jsem hodně věcí zapomněla. Velmi důležitých věcí. Zapomněla jsem na svou rodinu, přátele a na svět s city. A teď žiju tady. Ve světě bez citů a pocitu, že ti na někom opravdu záleží. Žiju v daleké budoucnosti. Sice máme velmi snadný život, můžeme v podstatě všechno. Se speciálními přístroji, co se vejdou i do té nejmenší kapsy, můžeme létat, dýchat pod vodou, cestovat s rychlostí světla a nemusíme ani jíst a pít. Nemáme už žádné limity a předsevzetí, můžeme mít a dělat všechno, co si jen člověk vymyslí. Když jsem tu byla prvních pár týdnů, říkala jsem si, je to tu úžasné, už žádné domácí úkoly, žádné učení a poslouchání rodičů. Jsem úplně nezávislá. Můžu a udělám vše, co jen budu chtít. Jsem tu šťastná! Byla jsem pyšná a zapomněla jsem, jak voní obyčejná růže, právě upečené cukroví na blížící se Vánoce a pocit, že na mně někomu opravdu záleží. To je vlastně jediné, co mi tu schází. Postupem dalších dnů, týdnů a měsíců jsem si postupně začala uvědomovat, že to, co mi schází, je mnohem důležitější, než se na první pohled může zdát. Lidé tu jsou totiž pyšní a touží po dokonalosti a nadvládě nad těmi ostatními. Tady neexistují žádné omluvy ani náznaky té sebemenší a sebeskrytější lítosti. Kdybych tak mohla vrátit čas, říkám si pro sebe a vybavuji si poslední vzpomínky na osudovou autonehodu. „Proč jen jsem se líp nerozhlédla, nebo nešla po jiném přechodě?“ Vyčítám si každý den znovu a znovu. Ale už je pozdě, čas nejde vrátit zpět.

Dopíšu poslední řádek svého deníku a zoufale pohlédnu vzhůru. Na oblohu. Jen ta je pořád stejná. Vždy klidná, čistá a nádherná. Na chvíli se zasním jako kdysi a pomalu zavírám své oči. Náhle se mi zatočí hlava a do mého těla se po čtyřech letech vrátila bolest. Stejná bolest jako u krvavé nehody. S vypětím všech svých sil se snažím otevřít ztěžklá víčka. Po chvíli zápolení se mi to konečně povede. Obrazy jsou zpočátku úplně rozmazané, a tak několikrát zamrkám, aby se obraz zaostřil. A rozhlédnu se kolem sebe. „Vždyť jsem v nemocnici!“ vydechla jsem úžasem a všechny moje vzpomínky se mi rychle vybavily. Hned na to přišla zdravotní sestra, zkontrolovala mi tep a usmála se. „Mysleli jsme, že už to nepřežiješ, po té nehodě jsi byla čtyři týdny v kómatu.“ Vysvětlila mi stručně, a já jsem jen nevěřicně zakroutila hlavou. Ty čtyři roky strávené v daleké budoucnosti byly vlastně jen čtyři týdny v bolavém spánku. „Chceš se vidět s rodiči?“ Zeptala se mě sestra, i když určitě věděla, že tahle otázka je úplně zbytečná. Po dvou týdnech v nemocnici strávených s rodiči, sourozenci a návštěvami mých kamarádů mě propustili. A já jsem si se slzami v očích uvědomila, že tyhle dny jsou možná ty nejlepší, nejveselejší a nejšťastnější. Konečně jsem si uvědomila, že to nejdůležitější, co mám, je moje báječná rodina.

Barbora Husková, 9. třída, ZŠ Staré Město

Kámen jako důkaz

Karolína Jurčová, 7. třída, 1. ZŠ Holešov

Nastal podzim. Barevný, mokrý se spoustou větru a trochou slunce. V pátek odpoledne jsem se vypravila s Julianou do parku. Obě se jen tak rády touláme městem. Park je liduprázdný, mezi stromy prosvítá slunce. Listí nám šustí pod nohama. „Mohly bychom si napsat úkoly,“ říká Juliana. Protáčím oči: „Vždyť na ně máme celý víkend,“ ledabyle mávnu rukou. „S tímhle přístupem je budeš odkládat do nedělního večera,“ vzdychne Jul.

Ležím na hromadě suchého listí jako na nadýchané peřině a pozoruji mraky. Cítím, jak si Jul lehá vedle mě. „Přála bych si zažít nějaké dobrodružství,“ šeptám zasněně. Otáčím hlavu ke své kamarádce. „Co takhle...cestovat časem!“ vyhrkne zároveň.

Poté se začaly dít zvláštní věci. Slunce se schovalo, lehký větřík sílí a barevné listí v něm zmateně poletuje. Mraky šednou a zavírají se nad námi jako opona. Cítím magii. Zpoza stromu přichází podivný chlapec, v ruce drží deštník. Dle všech knížek, které jsem přečetla (a že jich nebylo málo), je chlapec elf. Zděšeně si uvědomuji, že stojím a zírám na něj s otevřenou pusou. Spěšně ji zavřu. Chlapec se nám představuje jako William. Pozdvihne obočí a ptá se: „Opravdu chcete cestovat časem?“ Nejspíš nás celou dobu poslouchal.

Přikývnu bez váhání. Elf roztahuje deštník a jeho špičku zabodává do země. „No tak si nastupte,“ vybízí. K našemu úžasu si do deštníku sedne. Následuji ho a Jul s velkým ostychem také. Zvedá se další vlna větru a nadnáší nás. Stoupáme výš a výš. Deštník plující po obloze připomíná chmýří pampelišky. Domy pod námi vypadají jako lepenkové krabice, jsou čím dál menší.

Prolétli jsme šedou oponou mraků. Po tváři nás hladí slunce. Teď už neletíme do výšky, ale kupředu. „Právě jsme se dostali za hranici časoprostoru,“ vysvětluje William. Mraky pod deštníkem se najednou trhají a my padáme dolů. S vystrašeným výkřikem, ale bez jediného zranění přistáváme na rozlehlé louce. Před námi stojí strom široký tak, že by ho neobejmulo ani patnáct lidí, o jeho výšce radši nemluví.

„Kde to jsem?“ ptám se udiveně. „Spíš kdy, v jakém čase?“ opravuje mě Juliana. „Pár set let po vyhynutí lidstva,“ prohodí William lhostejně. A pak se hrdě usměje: „Vítejte v době elfů.“ „A mimochodem, v tomhle stromě bydlím.“ Jul uznale hvízdne.

Kůra stromu praská a rozestupuje se. Tuhle mezerou vychází ven starší elf, nápadně podobný Williamovi. Mně a Julianě příliš nevěnuje pozornost, zato našeho nového kamaráda přísně provrtá pohledem. „Ty sis půjčil můj stroj času bez svolení. A ještě k tomu jsi přitáhl z minulosti dvě lidské holky?“ pánovi srší z očí blesky. „Promiň, tati,“ hlesne William. „Měl by ses omluvit spíš jím. Víš, co se jim tu může stát? Mohou ztratit paměť, vyměnit si charakter... Tohle není sranda, Wille!“

Will rudne ve tváři. „Hned je vrátím zpátky,“ z kapsy vytahuje dva trpytivé kamínky a podává nám je. „Jsou to měsíční kameny, velká vzácnost. Nechte si je na památku,“ říká. „A teď rychle, musíme zpátky do minulosti.“ Opět nasedáme do deštníku a než vzlétne, Williamův otec na nás mává.

Vtom se mnou někdo zatřese: „Hedviko, vstávej, je osm hodin. Chtěla jsi dnes vzbudit dříve,“ přede mnou se vynořuje tvář mého tatínka. Vyskakuju z postele a tatínek odchází. Poté se oblékám, tak rychle jako nikdy předtím. Bez snídaně běžím ven. Zastavuji se před Julianiným domem. Zvoním, jako kdyby hořelo. Překvapuje mě, že mi otvírá rozespalá a v pyžamu – co ji znám, tak vždy vstávala v šest.

„Nebudeš mi věřit, co se mi stalo..., ehm tedy zdálo. Letěli jsme do budoucnosti,“ vychrlím na ni. Ona se usměje a říká: „Podívej se do kapsy.“ Poslechnu ji a nestačím se divit. Z kapsy vytahuji malý trpytívý kamínek. „Víš... on to nejspíš sen nebyl,“ usmívá se Juliana. Bude to naše tajemství,“ spiklenecky na ni mrknu. Přikývne.

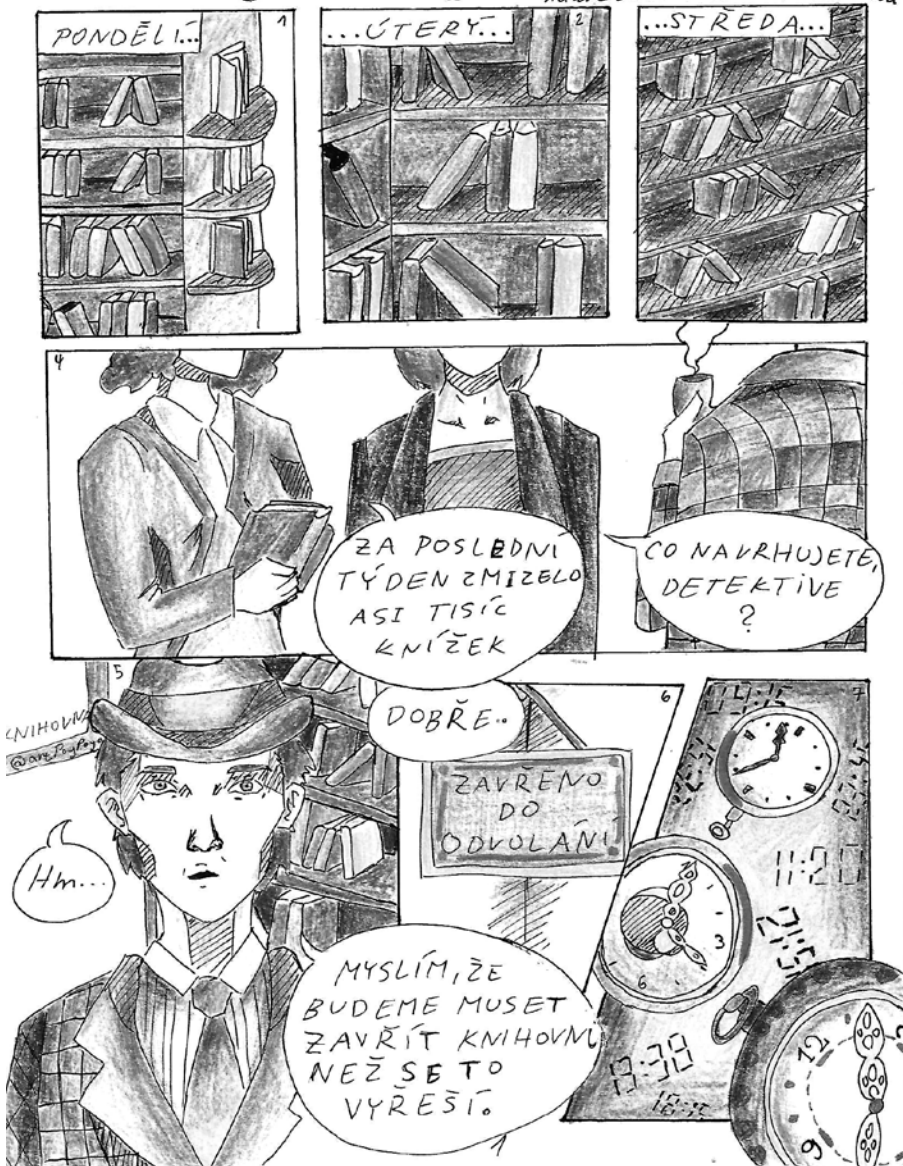
„No, a teď bychom si napsaly ty úkoly!“ zvolám nadšeně. Ale něco mi tu nesedí. Tuhle větu vždy říkala Jul. Ta teď jen ledabyle mávne rukou: „Vždyť na ně máme celý víkend.“ Polije mě studený pot a hlavou mi proletí slova Williamova otce...

Zloděj v knihovně

Pavčina Hloučková, 9. třída, ZŠ Integra Vsetín

ZLODĚJ V KNIHOVNĚ

napsala a nakreslila: Pavčina Hloučková

Ruské kolo

Anna Vymazalová, 9. třída, Církevní ZŠ Kroměříž

Smutně se šourám prázdným náměstím,
přemýšlím nad světem, životem, nad štěstím,
prý jednou jsi nahoře, jednou dole.
Na duši tíhu kostek dlažebních,
náladu černou jak sám hřích –
vtom se můj pohled zastaví na ruském kole.

Věřte mi, slečno, jízda na týhle káře
navrátí úsměv do vaší tváře,
huláká na mně stará žena.
Ne, bojím se a nemám ani kačku.
To už mně ale poutá na sedačku,
kolo se roztáčí, sedím jak pěna.

Za řevu starého motoru
pomalu stoupám nahoru.
Pode mnou škola, Baťa, radnice,
najednou cvak – šálí mne zrak?
Co se to stalo za zázrak?
Kam zmizela známá ulice?

Kolotoč se mnou dolů se vrací,
a kolem krouží divní ptáci,
náměstí mizí v bujném lese.
Opodál pravěcí ještěři
hledají něco k večeri,
všechno se s rachotem mocně třese.

Z dosahu Týrexe mne zachrání
houpavé, stálé stoupání,
zavírám oči a je mi na omdlení.
Střídá se starověk, středověk, baroko, renesance,
hurá, teď vidím bankomat na naší bance!
Však cestou vzhůru se scéna zase mění.

Něco tu nehraje – stejné podloubí, stejné domy,
však žádná auta, jen krámky, houpačky a stromy.
Vidím mámy a táty, slyším smích dětských hlasů.
V tom na mě křičí a mává nějaký kluk –
„Čau babí, já jsem tvůj praprapravnuk!“
Stávám se svědkem budoucích časů.

A opět klesám, vida, poznávám Ferdu Stoličku,
pan Vejvanovský zas hledá ladičku,
hosté se sjíždějí k říšskému sněmu.
V hospodě u stolku, co na něj zbyl,
sedí si nad pivem sám pan Kryl,
lid zvoní klíči, prý chce změnu...

Ruské kolo teď nahoru se točí,
já však už strachy nezavírám oči,
protože přes všechny staré chyby,
navzdory špatné lidské paměti,
snad díky lásce, úsilí a oběti
se mi ten příští svět moc líbí.

Tak cesta do časů minulých a budoucích
vrátila na moje smutná ústa smích
přesně, jak mi ta stará slíbila.
Teď světem kráčím snadněji,
protože v srdci nosím naději
a tíha dneška jakoby nebyla.

Že tomu příběhu moc nevěříte?
Když nechcete, tak nemusíte.
Přepadne-li vás ale někdy smutek,
klidně se pořádně koukněte kolem
po staré dámě s ruským kolem –
třeba se postará, aby utekl!

Moje superhrdinka

Tereza Včelařová, 8. třída, ZŠ Pod Skalkou Rožnov pod Radhoštěm

Znám jednu hrdinku,
co chrání naši rodinku.
Porazila by i Hulka,
krycí jméno „moje mamka“.

Hrdinský program má fakt nabitý,
nestíhá však při něm chytat bandity.
Každé ráno, když chystá nám svačinu,
že nemáme úkoly, chytne nás přičinu.

Pak vozí nás do školy nejkratší cestou,
pokaždé vypráví příhodu hezkou,
sama pak do práce pádí,
vždycky se usmívá, mají ji tam rádi.

V práci se otáčí, má toho nad hlavu,
nikdy však neztrácí veselou náladu.
V každé chvíli si ví rady,
nikdy se k nám nestaví zády.

Po práci stíhá nakoupit, uvařit
i vyprat peřinu . . .
Já vám fakt neznám
lepšího hrdinu!

Víte, co mám na ní nejraděj?
Že u mě vždycky zažene beznaděj
a taky to - a to je info z tajného zdroje -
že tahle hrdinka je celá jenom moje.

Kristýna Ventrčová, 9. třída, ZŠ Staré Město

Mé cesty

Lucie Vanessa Gazdošová, kvarta, Gymnázium a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Zlín

I.

Cesty tam a zase zpátky
Další plýtvání těmi řádky
Taky financemi
časem
a možnostmi

Nic z toho
Už mi nikdo nevrátí.
Ale kdo by chtěl
vracet vše zpátky?

Cesty
Večery
Noci
Rána
Dálky

Kdosi mi kdysi řekl
že ač bez koruny v kapse
S tou na hlavě
teprve někam dojdu

II.

Z domu až na kraj světa
Kolika kraji já už se nachodila
V nohách už mám nějakou tu míli
Ale chci tu vydržet
Ještě chvíli

Proto zas bloudím
odnikud nikam
Za obzorem opět svítá
Se světlem snad budu doma

Vně zdí čekají věci
o nichž se sní jen stěží
Takhle jen na krajíčku stát
a koukat
Koukat
Koukat
za okraj

Není kam jít
Jedině snad za hranici
Čím starší jsem
tím menší se mi svět zdá
Ale já ještě ani nedospěla

Padám opět z nebe na zem
Ráj bere si svou oběť
Nevydržím jen čekat
ale bojím se vykročit znova

III. a

Kdo hodně prochodí
hodně uvidí
A potká
A pozná

Já poznala spoustu zvláštních lidí
Mluvili jinou řečí
Měli jiné zvyky
Cítit byli jinými krajinami
Takovými
kam nechcete zabloudit

Jenže já jsem vlastně bloudila ráda
Potkávala jsem anděly ve vlčí srsti
Dokonce vlky v rouše beráncím
Duše stejně zmatené jako já sama

Namísto kůže malby
Obličej opevněn kovem
Hlava posázena dredy
Ale srdce naplněné zlatem

III. b

Potkala jsem holky
které by se na molech nestyděly
Kdo ví
proč mi toho ale moc nepředaly

Potkala jsem kluky s jemnou kůží
ale s hroší obranou citů
Chtít jim srdce prostřelit kuší
bylo by pouhým plýtváním šípů

Potkala jsem na cestě
i přátele do deště
Nežrídka kdy bylo sychravo
Ale nám to nevadilo

Potkala jsem cestovatele
Člověk se s nimi příliš neohřeje
Další den jim voláte
a oni již bloudí jinde po mapě

Potkávala jsem taky
stěhovavé ptáky.
Občas jsou vidět všude
jindy jen bloumají mezi paneláky

Potkávám stále
typy “z práce do práce”
Na konci měsíce zaplatit výdaje
a o víkendech pro kapku štěstí rozdat se

III. c

Potkala jsem i takové
již málem obrali mě.
O srdce, nevinnost či zdraví
Ty však již nechala jsem v dáli

Potkala jsem ty nejlepší z nejlepších
i nejhorší z nejhorších
A ztratila je mezi cestami
Už však nejezdí zpáteční vlaky
Naše trasy se rozešly.

Potkala jsem budoucí
...právníky
...lékaře
...politiky
...učitele
...vrahy

A přesto chci potkat další
Prohodit slova se slovy
Zahrát se porozuměním
mezi těmi chladnými dny

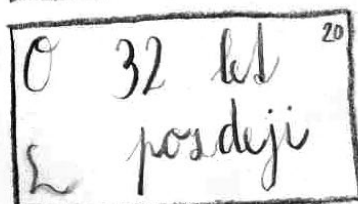
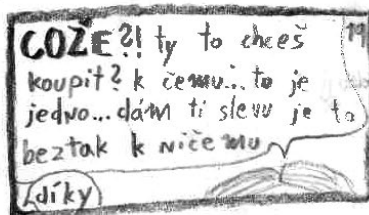
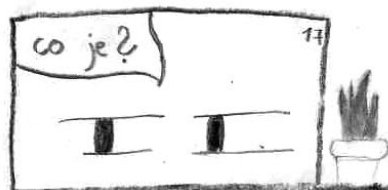
Potkala jsem však přednostně
samu sebe
Tam někde
kde brána nebe
nesvítí
Kde zákony pekla
neplatí
Kde sama luna
spí

Tam kam slunce
chodí spát
nachomýtl se
mé podvědomí
Hrálo si na vojáky
se svědomím

Děkuji všem účastníkům mé cesty
Nechť provází vás štěstí

Podepsána:
-Vanessa SkyBlová

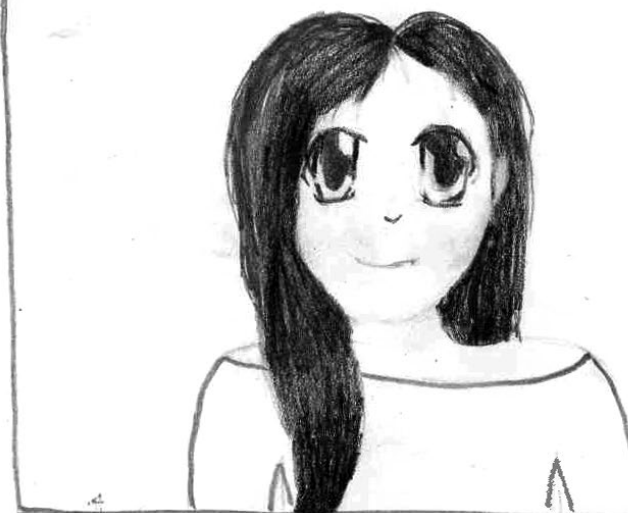

DeeDee

Víte... hrdina nemusí být jenom
namakaný borec, který umí
letát, být neviditelný a tak...
hrdina vlastně může být
kdokoli, jen když udělá
správnou věc.

Sofiina cesta

Vendula Vaňharová, *tercie, Gymnázium a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Zlín*

Sofie přišla domů ze školy a vztekle hodila aktovku do kouta. Všechno bylo špatně. Spolužačka Marta se jí posmívala kvůli brýlím, z fyziky dostala špatnou známku a ještě se pohádala se svým učitelem biologie. Jako by toho ještě nebylo málo, zmeškala autobus domů a další jel až za hodinu. Normálně by šla pěšky, ale všude byla napadaná spousta sněhu. Kdybych tak někam mohla utéct, pomyslela si. Třeba jen na chvíli.

„Sofie!“ zavolala maminka, když zjistila, že je její dcera doma. Dívka se neochotně zvedla ze svého křesla. „Copak se dělo ve škole?“ zeptala se s úsměvem. „No, docela v pohodě,“ zalhala Sofie, „teda, až na fyziku.“ Bylo vidět, jak se mamince změnila nálada a ztvrdly rysy v obličeji: „Ach, Sofie, vždyť jsem ti říkala, aby ses naučila! Řekni mi, jak si to teď opravíš?“ Sofie se podívala na špičky svých bot. Pokud se předtím cítila špatně, teď se cítila vyloženě hrozně. Nevěděla, co říct a tak ji napadlo, že když už je maminka nazlobená, pokusí se ji potěšit a udělá sama od sebe něco, k čemu by jí za normálních okolností musela nutit. „Půjdu si zahrát na klavír,“ oznámila a odebrala se do svého pokoje, kde stálo staré dřevěné piano.

I když si Sofie často myslela, že jí nic nejde a že se narodila s oběma rukama levýma, měla jeden veliký talent. Uměla krásně hrát na klavír, ale nikdy jí to tak nepřišlo, přestože mnozí tvrdili opak. Vytáhla si noty jedné ze svých skladeb, o které maminka tvrdila, že je obzvlášť hezká. Jí samotné se tolik nelíbila, ale to bylo nejspíš tím, že tomu, co hrála, nikdy nevěnovala moc pozornost. Vždy to brala jen jako několik desítek či stovek not, které se naučila a pak je předvedla své učitelce.

Stejně to bylo i dnes, když zahrála první tóny. Prsty jí běhaly po klaviatuře a Sofie si vůbec nevšimla, že se přestala soustředit na jejich správné pohyby, její myšlenky ji přenesly někam daleko, ven z pokoje, pryč z jejich domu, mimo realitu. Vrátila se k událostem z dnešního dne. Slyšela Martu a její nepříjemný hlas, který se jí smál, viděla test, na kterém byla velkou červenou číslicí napsaná pětka, brunátnou tvář učitele biologie, se kterým se neshodla, a nakonec i maminčin obličej, jak na ni byla nahněvaná. Začaly jí téct slzy po tvářích. Skladba se nyní stávala složitější a víc probarvená, přidaly se hlubší tóny. Bylo to vlastně jako polární záře, ale v barvě červánků. Když noty stoupaly výš, představila si Sofie vycházející sluneční kotouč, jak osvětluje nějakou vesničku v horách. Ta víska byla skutečně nádherná; malebné domky s červenými střechami plnily prostor mezi dvěma obrovskými plně zalesněnými horami, po nichž tekly dvě říčky, které se pod jedním z obydlí stékaly. Kousek dál se z nich stal duhový vodopád, který padal až do údolí, kde se k němu přidaly další potůčky, takže přes zlatavá pole ječmene protékala už docela velká řeka. Dostala se do menšího města ohraničeného kamennými hradbami. Bylo pozdní léto, čas sklizně. Ani vločka sněhu, pěkně teplo a sucho. Usměvaví lidé se chystali do práce na pole, malé děti pobíhaly, pokřikovaly a sbíraly jahody a maliny. Koně se pásli na rozlehlých zelených pastvinách, skrz hřívý jim profukoval mírný větřík. Vypadali tak šťastně, tak bezstarostně. Ale řeka se ubírala dál. Přes vysoké šedivé skály, přes louky, plné všebarevných květů, až k písčitému pobřeží moře. Slaný oceánský vzduch byl cítit i v Sofiiněm pokoji. Voda byla modrozelená a prosvítaly přes ni oblázky, mušličky a pestrobarevné rybičky. Zřetelně cítila slané kapky mořské pěny na lících. Někde nad ní byl slyšet pronikavý křik racka...

Skladba právě skončila. Sofie si všimla, že jí po tváři tečou celé proudy slz. Bylo to nádherné. Nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že její představivost může vytvořit něco tak překrásného, co vypadalo tak skutečně. V tu chvíli pocítila silné nutkání všem odpustit. Mamince, učitelům, dokonce i Martě. Krásný prožitek zanechal v Sofii silný pocit, který se postupně měnil v nápad. Už ví, co musí udělat! Je možné

všechno napravit! Půjde za maminkou, svěří se jí a slíbí, že se od teď bude snažit nic nezanedbat a pečlivě se připravit. Učitelé biologie se omluví a z Marty si nebude nic dělat. Stejně už zítra nebude o ničem vědět. Život je přece tak krásný. Může začít znovu a lépe. Chtělo by to jen další inspiraci ze svého světa snů a fantazie. Už věděla, jak ji najde. Položila ruce na klávesy, zavřela oči, usmála se a začala hrát...

Spousta věcí není taková, jak se zdá být

Martina Majerová, *9. třída, ZŠ Zubří*

Byl teplý podzimní den. Na město doléhaly první hřejivé paprsky světla a ohlašovaly začátek nového dne. V brzké ranní hodině tak byly společně s tmavými stíny městských domů mým jediným společníkem. Míjela jsem souvislou řadu obchodů a cukráren lemujiících nevelké náměstí, ale žádnému z nich jsem nevěnovala jediný pohled. Mé kroky totiž mířily docela jinam.

K místu mně natolik známému. Pokaždé, když jsem tudy procházela, mě na cestě provázel stejný kousavý pocit a zahlcovala mě ta spousta otázek, na které jsem si ani dnes, po tolika letech, nedokázala odpovědět. Dnes to ale bylo jiné. Horší. Teplá náruč posledního slunce mě brzy opustila, netrvalo dlouho a za šedavým závěsem visícím na obloze zmizelo úplně. Studený proud vzduchu se mi otřel o tvář, až všemi částmi mého těla projela mrazivá vlna. Mé myšlenky směřovaly k jedinému a mně tak připadalo, jako by s každým krokem jejich hlas nabíral na síle. Čím víc jsem se k tomu místu přibližovala, tím nejistější byl můj krok. Všechno, co jsem tehdy cítila a vnímala, tu stále bylo se mnou. Každý ledový otřes mého těla, každý zbloudilý lísteček, jež dopadl na má svěšená ramena, a každý další, na který jsem s krupnutím došlápla.

V zajetí zvláštního drásavého pocitu jsem nakonec dorazila na místo. Přesně tam, kam mě loudavé kroky pravidelně mířily už od chvíle, kdy se to stalo.

Na okraji cesty se krčil drobný dřevěný křížek, obklopen květinami a několika svíčkami. Z kapes svého kabátu jsem vylovila krabičku se sírkami a třesoucími prsty se snažila jednu z nich proměnit v malý pláminek tepla.

I navzdory nesouhlasu mou hlavu jako obvykle začaly plnit barvitě obrazy. Najednou mi v paměti vyvstala vzpomínka na malou blondatou holčičku obalenou v hřejivé zimní bundě. Její drobnou postavu ověšenou růžovým batůžkem jsem důvěrně poznávala. Tehdy ještě zcela nevinně klopýtala po kraji úzké cesty. Stejně jako pokaždé, když se vynořila v mých myšlenkách...

„Dobrý den!“ vypískla svým zvonivým hláskem směrem k tmavé mužské postavě. Muž s bledou zarostlou tváří však seděl stále bez hnutí. Nejspíš na něj už nikdo delší dobu nepromluvil a snad, i kdyby ho dívka tehdy oslovila jeho skutečným jménem, by ho ani nenapadlo odlepit svůj prázdný pohled od popraskaných betonových dlaždiček. Malá usměvavá blondýnka předstoupila před jeho shrbenou postavu. Nesnášela, když ji někdo ignoroval. Nechápatě upírala svůj zrak na tenký plandavý kabát ledabyly přehozený přes mužova zvadlá kostnatá ramena.

„Není vám zima?“ teprve tato slova přilákala veškerou pozornost.

„Obvykle je to můj jediný společník. Nemám si na co stěžovat,“ vytrhl ji ze svých myšlenek o kabátu a pokorně pokrčil rameny.

„A to vám není ani smutno?“

„Nikdy jsem nebyl šťastnější,“ odvětil se stále stejně kamenným výrazem. Na malou vteřinku se ale v jeho propadlých očích zaleskla stopa úzkosti.

„Nevypadáte šťastně.“

„Spousta věcí není taková, jaká se zdá být,“ vypadlo z něj téměř okamžitě. Jeho slova zněla smířeně, ale v chladném obličejí zavládl smutek.

„O čem to mluvíte?“

„O životě.“

„Tomu vůbec nerozumím. Co tím myslíte?“

„Že ne všemu by měl člověk věřit,“ prohlásil chvějícím se hlasem.

„A čemu třeba?“

„Lidem,“ šeptl téměř neslyšně s pohledem upřeným kamsi mezi barevné koruny stromů.

A pak se tento obraz rozplynul. Přemlouvala jsem svou mysl a prosila, aby mě aspoň dnes ušetřila... marně. Na povrch se neúprosně drala mocná vlna myšlenek a před mýma očima se tak zjevil další živý obraz události, která pro mě dodnes byla něco víc než jen mlhavou vzpomínkou.

Okolí se nořilo do husté šedavé páry. Ta nakonec nemilosrdně spolkla všechno kolem a cokoli, co na tom místě kdysi stálo, se tak slilo v jednu jedinou bílou skvrnu.

„Tak zase zítra!“ usmála se dívka na bledého staříka a následně se vydala na druhý kraj úzké cesty. Její maličká osůbka pomalu mizela v okolní záplavě šedi... A pak se to stalo - těch několik málo vteřin, které všechno od základu změnily.

Ledová smršť k ní odněkud z mlhavé nicoty zanesla známý mužský tón, ale dřív než se drobná blondýnka stačila odtrhnout od svých myšlenek, bylo pozdě. Dvě vyzáblé kostnaté ruce ji odhodily na studený asfalt, dívka na něj s výkřikem dopadla a téměř současně se za ní znovu ozval další křik plný bolesti a utrpení. Nepřicházel zdaleka. Teprve teď v šustění suchého listí rozpoznala zvuk motoru a skřípajících brzd. I tak ale nic stále nedávalo smysl.

„Dědku plesnivý, máš rozum?!“ zavřískalo odněkud zprázdná za jejími zády.

„Jsi v pořádku?“ ozval se stejný, avšak mnohem vlídnější hlas, načež se z mlhy vynořila zaoblená mužská postava. Několika belhavými kroky spěšně přiskočila k nechápající dívence.

„Zranil tě? Bolí tě něco?...“ pokračoval a i nadále ze sebe sypal další otázky.

Každá následující se ale neúspěšně odrážela. Dívčinu pozornost totiž přitahovalo něco úplně jiného. Z místa za širokými zády neznámého tloušťka se ozývaly zvláštní zvuky. Dusivé sípaní a trhané nádechy. Bylo to cosi zvláštního, co se povalovalo na cestě a připomínalo to hromadu pohozeného oblečení. Ignorující nesmyslné volání, vydala se k podivnému zjevení.

Stačilo pár kroků, aby všechno pochopila. To, na co se celou dobu upíral její zkoumavý zrak, nebyla pouhá hromada starých ušpiněných hader. To, co se nehybně válelo na mokré zemi, nebyly jen bezvýznamné kusy látek. Bylo to tělo. Lidské tělo. Chladné, bolestí pokroucené lidské tělo zabalené v tenkém plandavém kabátě. Lidské tělo s obličejem posetým hlubokými vráskami, s propadlými očima mrtvě upřenými kamsi do dáli.

Byl to on – ten neznámý, vyhublý muž osaměle sedící na okraji chodníku, ten chraplavý hlas marně volající na drobnou blondýnku, ty dvě hubené ruce pokryté tenkou vrstvou bílé bledé kůže, které ji zachránily život. To on se bezhlavě vrhl za tou malou pitomou husou. Husou, která i po tolika letech nedokáže pochopit, proč to vlastně udělal, která tady teď tiše stojí a vzpomíná na den, kdy se společně s jeho duší vytratila i její nevinnost. Právě tohoto muže jsme nechali zemřít - na mokré studené zemi, v rudé kaluži krve, s myšlenkou, že skončil jako největší chudák, jako lidský odpad, který nestojí ani za zvednutí toho blbého telefonu. To já ho tam nechala. Jen já – ta kdysi nevinná drobná dívčka.

Tehdy jsem to ještě zdaleka nechápala, neznámý muž se mnou zdánlivě neměl nic společného a tvrdili to všichni. Všichni jej považovali za nenapravitelného zločince, bezcitné lidské zvíře. Jak se později ukázalo, jeho nelibá pověst si s sebou nesla své logické opodstatnění. Možná právě proto mi nikdo nevěřil a z jeho smrti mě tak nikdy neobvinil. Nikdo by nic podobného nikdy neřešil, a to za jakýchkoli

okolností, byl to přeci bezdomovec a ten snad podle něčích slov nestál za tolik námahy. Sama jsem tomu věřila a dlouho mi trvalo, než jsem pochopila něco, co mnohým dodnes zůstalo skryto. Ačkoliv domovem onoho muže byl jen popraskaný špinavý chodník, v jednom měl pravdu, ať už mu lidé udělali cokoli. Spousta věcí není taková, jaká se zdá být.

Návrat ke vzpomínkám

Hana Pospíšilová, 9. třída, ZŠ Oskol Kroměříž

Vše se otřáslo a ozvala se pronikavá rána. Slabě zářící žlutavá žárovka párkrát problikla, bylo slyšet jen kapky vody padající ze stropu k zemi do misek, které pod promáčená místa nastražil na trpytivé potvůrky tatínek a vše uklidňoval spásný tlukot maminčina srdíčka. Ozvala se další rána a maminka si mě ještě víc přivinula v objetí a tatínek ji přitom hladil o zádech. „Zbývá jen přečkat,“ zašeptal.

Při západu slunce rány konečně ustaly, a všude bylo pouze ticho. Konečně vysněný klid, když v tom jej přerušilo zaklepání na prkna zatlučeného okna sklepa, které přes škvírky propouštělo jen pár paprsků zlatavé záře, ve které se míhal poletující prach. Tatínek se otočil na maminku a ta se na něj podívala utrpeným pohledem a jen přikývla jeho směrem, pak mne pohladil po vlasech a pousmál se na mě, otočil se, otevřel dveře, hodil mi kovový klíček a zmizel ve studené zaprášené chodbě jako skoro každý večer. „Zamkni, Matýsku, a dej mi ten klíček,“ řekla dlouhovlasá brunetka, ta nejkrásnější a nejhodnější ze všech. I když byla maminka vyčerpaná a ničily ji všechny ty ztráty i krivdy, které byly spáchány na naší rodině, i když se starala jen o mě a tatínka, aniž by se na okamžik pozastavila nad tím, jak vypadá, nebo co by potřebovala pro sebe, byla ta nejkrásnější. Přiběhl jsem k ní a dal jí do ruky klíček, usmál jsem se na ni a objal ji. Ona se na mě na oplátku pousmála jejím medově sladkým úsměvem. „Tak ti to sluší víc, maminko,“ teď už se na mě doopravdy smála od ucha k uchu. „Ještě, že tě mám, ty můj rozumbrado.“ A při těch slovech mi podala krajíček seschlého chleba se zbytkem meruňkové marmelády, kterou jsme spolu zavařovali předminulé léto. Hned jsem se do něj s chutí pustil, měl jsem pořád hlad, ale nechtěl jsem to říkat ani tatínkovi ani mamince, měli by starost odtrhávali by si od úst víc, než doteď a to jsem nechtěl.

„Máš rozestlanou postýlku, miláčku, běž už spinkat.“ Vyskočil jsem na staré kanape, které bylo v rohu místnosti a zachumlal se do prachových peřin. Maminka mi dala pusu na čelíčko a popřála mi dobrou noc, pohladila po vlasech a stiskla mi ruku se slzami v očích. „Ať se ti zdá o jiném lepším místě a o klidné době, zlatíčko.“

A v noci se mi opravdu zdálo. Vrátil jsem se ve svých vzpomínkách na naši zahradu, naši velkou zahradu s houpací sítí, kde jsem hrával fotbal se svým starším bratrem Janem a s tatínkem. O mamince, která opodál na lavičce chovala v náručí mou malou sestřičku Agátku. O babičce a dědovi, kteří ji přišli popřát k prvním narozeninám. Tolik krásného se ztratilo, když přišla ta zbytečnost, hloupá zbytečnost, které říkají dospělí válka. Tak moc bych se chtěl probudit a být velký, abych mohl rodiče vzít na jiné lepší místo, do jiné, lepší, nekomplikované doby!

Cesta tam a zase zpátky

Adam Sekanina, 7. třída, ZŠ Komenského Otrokovice

Minulý víkend jsme měli naplánovanou dlouhou cestu pro celou rodinu. Zamířil jsem spolu s rodiči do Hradce Králové. Zde na nás totiž čekalo zamluvené malé psí štěňátko.

Cesta pro mě byla nekonečně dlouhá. Nedokázal jsem se soustředit na hudbu v rádiu, při pohledu z okna jsem nevnímal ubíhající krajinu. A to hlavně proto, že jsem se strašně moc těšil.

Přivítala nás rodina Vitových i s jejich psí smečkou. Kolem psí mámy se motalo osm štěňat. Když jsem uviděl poprvé naši fenečku, byl jsem nadšený. Byla totiž přenáděrná. Vymyslel jsem jí jméno Kimi.

Poděkovali jsme za překrásné štěňátko a rozloučili se. Čekalo nás náročných dvě sta kilometrů nazpět domů. Naštěstí jsme měli v autě připravenou spoustu hraček. Polovinu cesty si naše Kiminka krásně hrála. Další část cesty mi usnula v náručí. Mně samotnému připadala cesta zpět mnohem kratší. I přes nepříznivé počasí jsme šťastně dojeli domů.

Štěňátko je velmi živé, hravé a přítulné. Moc si spolu všichni doma užíváme, já obzvlášť. Kiminku mám moc rád a těším se na další cestování v její společnosti.

Patrik Janovič, 6. třída, ZŠ Strážnická Skalica

Cesta tam a zase zpátky

Dominika Hrušková, 8. třída, ZŠ Komenského Otrokovice

Chtěla bych Vám povyprávět o našem cestování po lednickém zámeckém parku.

O prázdninách jsem jela s rodiči na výlet do Lednice. Po prohlídce krásného zámku jsme se vydali na procházku po parku. Chtěli jsme se podívat k Janovu hradu. Dozvěděli jsme se, že můžeme jít buď pěšky, nebo jet povozem. Vybrali jsme si tedy jízdu povozem.

Když jsme přijeli k hradu, uviděli jsme, že leží na poloostrově a vede k němu polorozbitá lávka. Někteří turisté to riskovali a přes lávku přešli. Já s mámou jsme ale neměly odvahu. Tak jsme zjišťovali, jestli tam nevede jiná cesta. Vozka nám přikývl a vysvětlil, kudy máme jít. U hradu nás čekalo další překvapení.

Cesta k minaretu, ke kterému jsme se chtěli dále vydat, vedla po vodě. Takže jsme nastoupili na malou lodku a vypluli k dalšímu dobrodružství. Měli jsme bezva kapitánku. Ta nám ukázala překrásná zákoutí řeky Stará Dyje. Zahlédli jsme volavky i bobry.

Po doputí jsme šli na prohlídku minaretu a odtud jsme jeli kočárem zpátky k zámku. Při jízdě kočárem jsem si připadala jako princezna. Byl to pro mě nevšední zážitek. Na tento výlet nikdy nezapomenu.

Gabriel Tomeček, 6. třída, ZŠ Strážnická Skalica

Tereza Malíková, 9. třída, ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Kde končí svět

Sborník vítězných prací literární soutěže dětských autorů Zlínského kraje 2018/2019

Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy

Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti v červnu 2019

Na obálce, diplomech a pozvánkách je použita Ex-libris Elišky Kubelové, 9. třída, ZŠ Staré Město

Sborník doplnily práce z výtvarné soutěže Ex-libris 2019

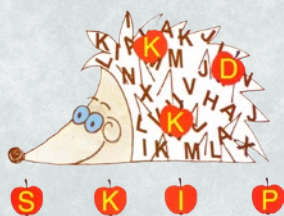
Náklad 150 ks

Brožovaný výtisk, neprodejné

Tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště

Děkujeme:

Město Uherské Hradiště, RNDr. Vladimír Koniček, Vitar, s.r.o.

B Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

14 15
BATŮV INSTITUT

KRAJSKÁ KNIHOVNA
FRANTIŠKA BARTOŠE
VE ZLÍNĚ
PRÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE

& masarykova veřejná knihovna
vsetín

K
knihovna
kroměřížská